

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

ZWARTE MARY

N° 2413

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

ZWARTE MARY

HOOFDSTUK I

DE BEDELAAR

Toen Raffles op een namiddag geheel alleen uitreed met de nieuwe, snelle auto, die hij zich pas had aangeschaft, had hij geen bepaald plan.

Hij had een afspraak gemaakt met Charles Brand, de trouwe deelgenoot zijner avonturen, die hem om drie uur zou opwachten in een zaak tegenover het Scheepvaartkundig museum, niet ver van de Twintigste straat.

Brand was van plan enige inkoop te doen van voorwerpen, die de beide

vrienden, nodig zouden hebben voor hun reis naar het Noorden, die niet lang meer op zich zou laten wachten.

Vaarwel dan, New York, met zijn nachtlouken, zijn overvulde straten, zijn geweldig lawaai in de spitsuren, het gedrang van duizenden in de stations van de Underground en ook zijn afschuwelijke misdaden, zijn bacchanalen, het wegsnijten van geld bij hopen, en vlak daarnaast de nijpendste armoede.

Dan zouden zij eindelijk zich gaan

verpozen in het hoge Noorden, alleen met de sneeuw, hun honden en hun geweer, en trachten te vergeten, wat deze onmetelijke stad aan ellende en misdaad in haar schoot bergt.

Inplaats van clandestiene nachtlokalen met nagemaakte luxe en geverfde vrouwen en gevaarlijke mannelijke bezoekers, de uitgestrekte vlakten, beschenen door de zwakke Poolzon, de eindeloze bossen onder de sneeuw, de bevroren rivieren, de eenzaamheid.

Raffles had de aankoop van alle benodigheden gaarne aan Brand overgelaten en aan James Henderson, de trouwe reus, die hem natuurlijk zouden vergezellen op die tocht.

De ervaring immers van Brand was even groot als die van hem zelf, en hij kon het inslaan van geweren, munitie, kaarten, en alles wat er verder nodig is voor zulk een tocht, gerust aan hem overlaten.

Daarenboven had hij, zoals hem wel meer gebeurde, een onweerstaanbare behoefte om alleen te zijn met zijn gedachten.

Om die reden had hij dan zo snel mogelijk de stad verlaten en enige uren gereden langs de brede verkeersweg, die over honderden kilometers afstand bijna evenwijdig loopt met de oevers van de Hudson.

Hij kon zijn gedachten nu de vrije teugel laten, want er was betrekkelijk weinig verkeer op de brede weg, nu de herfst plotseling had ingezet met buien en stormen, hagelbuien en donkere luchten.

Neen, uitlokkend was het weer allesbehalve, op die dag in het laatst van september en de «Indian Summer» waarop de Amerikanen zo trots zijn, bracht zeker geen warmte meer.

Weer teruggekeerd in de stad, had hij al zijn aandacht nodig, om zijn nieuwe wagen zonder kleerscheuren door het gewoel heen te loodsen.

Raffles zag dat hij meer dan tien minuten te vroeg was op de plaats van afspraak, maar hij had niet veel lust om verder te rijden, met het zoeken naar een goede parkeerplaats ging nog enige tijd heen en hij zette dus zijn auto neer,

recht tegenover de monumentale ingang van het Museum.

Ofschoon hij door de grote spiegelruiten niemand zag, stapte hij toch uit en ging even binnen, om zich te overtuigen dat Brand er nog niet was.

Het was in deze zaak dat zij beiden een goede sextant wilden kopen, benevens een van de laatste vindingen van Zeiss, een voortreffelijke veldkijker, die twaalf maal vergrootte.

Brand bleek inderdaad nog niet aanwezig te zijn en hij liep dus weer terug naar zijn wagen, toen zijn blik viel op een man, die bij de ingang van het museum was gezeten.

Hij was haveloos gekleed en blootshoofds.

— Een zonderlinge plek, mompelde Raffles voor zich heen. Mij dunkt dat die bedelaar wel een betere plaats had kunnen uitkiezen. Verbeeldt hij zich soms, dat een Scheepvaartkundig Museum even druk bezocht wordt als een kerk, de beurs of een bioscoop?

Hij nam de man wat nauwkeuriger op.

Zelfs terwijl hij zat, kon men zien dat hij tamelijk groot was en breed geschouderd. Wat hij aan had waren niet veel beter dan vodden; hij had zijn jaskraag opgeslagen want het was guur en zijn schoenen vertoonden grote gaten.

Hij zat daar rustig, bijna onbeweeglijk, en alleen zijn zwarte, levendige ogen gingen in alle richtingen, maar schenen vooral de brede deur van het Museum in het oog te houden.

— Zonderling, het is alsof die man op iets wacht, mompelde Raffles weer. Hij moet toch begrijpen dat hier op een gewone werkdag van 's ochtends vroeg tot sluitingstijd zeker geen dertig mensen komen, waarschijnlijk zelfs heel wat minder.

Raffles was juist tot deze slotsom gekomen, toen er een kleine auto, een zogenaamde convertible, voor het Museum stopte, bestuurd door een keurig geklede, naar haar bewegingen te oordelen, nog jonge vrouw, die de motor afzette, de contactsleutel uit haar tas nam, even op haar polshorloge keek en

toen haastig, zonder op of om te zien, de treden opging, die naar de brede toegangsdeur voerden.

— Een zonderlinge bedelaar, constateerde Raffles aanstonds. Die dame is klaarblijkelijk in goede welstand, en hij neemt niet de minste notitie van haar. Ik moet eens zien wat daar de oorzaak van is. Trouwens, de komst van die dame is al even wonderlijk. Wat kan een mondaine New Yorkse vrouw in 's hemelsnaam te zoeken hebben in een zeevaartmuseum?

Raffles was in zijn wagen gestapt en achter het stuur gaan zitten, maar zo, dat hij met zijn rug naar het grote gebouw gekeerd zat.

Hij haalde echter onmiddellijk een klein zakspiegeltje uit zijn zak en hield het zo, dat hij daarin gemakkelijk de bedelaar kon waarnemen, zonder te behoeven vrezan dat het opviel, want daartoe was het te klein.

Integendeel, de bedelaar zou zeker geloven, dat die heer, met de rug naar hem toegewend, niet de minste aandacht aan hem besteedde, maar de instrumentwinkel in het oog hield, waar de wagen voor stond.

Ternauwernood had Raffles in zijn spiegeltje gekeken, of hij zag dat de bedelaar een ogenblik scherp naar hem keek, toen links en rechts tuurde, en vlug de hand ophief.

Onmiddellijk kwam er, ongeveer zestig meters verder, een gesloten auto in beweging, die daar had gestaan; en die nu langzaam wat nader kwam, tot voorbij de eerstvolgende dwarsstraat.

Dit alles was heel gemakkelijk op te merken, want de straat lag buiten het doorgaande verkeer, en er passeerden slechts zelden voertuigen, terwijl ook het voetgangersverkeer gering was.

De dame in kwestie kon ongeveer vijf minuten in het Museum zijn, toen er, blijkbaar van de zijde waar Raffles zijn auto had neergezet, haastig een keurig, elegante geklede, donkere man kwam aanlopen, blijkbaar nog jong, die de straat recht tegenover het Museum overstak.

Raffles kreeg hem in zijn spiegeltje pas in het oog, toen hij al over de heuvel

was en recht op de marmeren trappen van het Museum toeliep.

— Aha, ik geloof dat ik de zaak begin te doorzien, mompelde Raffles voor zich heen. Een samenkomst van tedere aard, die blijkbaar geheim moet worden gehouden. Twee gelieven, die deze eenzame plek hebben uitgekozen, om hun hart jegens elkander uit te storten. Maar wat drommel, wat is dan de rol van die bedelaar? Is hij wellicht een werktuig van een jaloers echtgenoot? Is hij het misschien zelf? In goede camouflage... Maar dan die auto? Waarom wenkte hij die om naderbij te komen?

Raffles had nog geen goed antwoord op deze vragen, toen de jongeman de trappen van het Museum reeds opging.

Ook van hem nam de bedelaar niet de minste notitie.

De jongeman was hem al voorbij, en zou juist de openstaande deur binnen gaan, toen hij zich bedacht, zijn hand in zijn zak stak, een geldstuk er uit nam en dit in de hoed wierp van de arme drommel, die niet op of om keek, alsof hij te suf of verstrooid was, om die gift op te merken.

— Aha. Hij laat zijn goede hart spreken. Nu, die twee zijn nu wel bij elkander, mogen we aannemen. Want dat elegante heerschap heeft naar haar auto gekeken en het wagentje stellig herkend, want dadelijk daarna verhaastte hij zijn schreden. Wat doet nu onze bedelaar? Zou hij nu pas inzien, dat dit wachten hem toch niets kan opleveren?

De man was opgestaan, keek nogmaals even scherp naar de hem toegekeerde rug, scheen een ogenblik te aarzelen, daalde toen de trappen af, keek eerst nog eens links en rechts en slenterde toen schijnbaar onverschillig in de richting van de gesloten auto.

Raffles behoefde zich maar heel weinig om te wenden, om te kunnen zien hoe daarbinnen de chauffeur snel naar de man wenkte.

Het schijnt dat hij die vent kent, mompelde Raffles. Wat betekent dit alles toch? De man heeft het gebaar niet gezien of hij stoort er zich niet aan.

Op dat ogenblik had de bedelaar de auto bereikt, het van de straat afgewen-

de portier ging op een kier open en een man die daar binnen zat, scheen enkele woorden te zeggen tot de haveloze kerel, die een ontkennend gebaar maakte, en toen op zijn beurt met drukke gebaren begon te spreken.

Men moest hem in de auto echter hebben overtuigd, dat hij zijn plaats weer moest innemen, want na nauwelijks een halve minuut, slenterde de man weer terug met zijn handen in zijn zakken.

Hij had nog geen tien passen gedaan of de jonge vrouw van zoëven en de jongeman verschenen boven aan de trap, die zij snel afgingen, om naar het geparkeerde autotje toe te lopen.

Het volgende geschiedde zeer snel:

De bedelaar had hen nauwelijks gezien, of hij verhaastte dadelijk zijn schreden. Indien hij echter iets had willen zeggen tot het paar, dan moest hij wel inzien dat hij te laat zou komen, want reeds had de jongeman het portier geopend, de jonge vrouw stapte er in en hij zat al naast haar, om nu zelf de wagen te besturen.

Deze maakte contact en de kleine wagen schoot vooruit.

De bedelaar, dit ziende, bleef staan, hij keerde zich om en begon zo snel hij kon de gesloten auto tegemoet te lopen, die hem op een afstand van vijf meter ongeveer gevolgd was.

Daarbinnen was het portier alweer geopend, en het werd met een kwade slag dichtgetrokken, zodra de haveloze man naar binnen was gestapt.

— Nu begrijp ik er helemaal niets meer van, bromde Raffles met gefronste wenkbrauwen. Daar moet ik 't mijne van hebben. Die hebben iets in de zin, wat niet veel goeds beduidt, of ik moet me al heel erg vergissen.

Om de auto te kunnen volgen moest Raffles keren, hetgeen enige tijd in beslag nam en toen hij eindelijk in de goede richting stond, zag hij nog maar juist de gesloten auto, die in grote vaart een hoek omsloeg.

De tweezitter sprong als het ware vooruit, en Raffles had voldoening, toen hij op zijn beurt de hoek nam, althoe de wagens, die hij volgde, op enige

afstand voor zich uit te zien.

Een minuut of vijf ging alles goed, en hij verloor ze niet uit het oog, totdat het noodlot zich deed gelden in de vorm van een verkeerslicht, dat juist op rood sprong, toen de vrachtauto, die voor Raffles was komen rijden, het kruispunt wilde passeren.

Raffles trachtte om het gevaarte heen te kijken, dat hoog en breed geladen was, maar dat was hem niet mogelijk.

Toen hij eindelijk kon doorrijden vreesde Raffles reeds dat zijn moete vruchteloos zou zijn tot, hij zowat twee blokken verder de gesloten auto meende te zien, die terzijde van het trottoir geparkeerd stond.

Van de kleine convertible zag hij eerst niets, totdat hij een weinig meer naar het midden van de straat reed, en toen zag hij het wagentje voor de gesloten auto eveneens geparkeerd staan, voor wat er in de verte uitzag als een klein en zeker geen luxueus restaurant.

— Een zonderlinge gelegenheid voor twee zulke elegante en blijkbaar welgestelde lieden, dacht Raffles nog en het volgende ogenblik namen zijn gedachten een geheel andere richting, want eensklaps ving zijn oor een schrill lawaai op, gemengd met kreten van schrik en woede; de gesloten wagen kwam in beweging, en hij zag voor een heel kort ogenblik de bedelaar als een haas over de rijweg snellen, en er in springen. Het volgende ogenblik was de auto uit het gezicht verdwenen.

Een ogenblik dacht Raffles erover een achtervolging in te zetten, maar hij zag onmiddellijk het nutteloze van die poging in.

Het verkeer was hier niet alleen zeer druk, maar men was hier vlak bij de Hudson, en de gesloten wagen kon al hoog en breed, midden een der zijstraten zijn ingeslagen tussen honderden andere voertuigen in, alvorens hij zelfs het einde van de straat nog maar had bereikt.

Hij bereikte het restaurant, toen daarvoor al een groot gedrang was van nieuwsgierigen, waardoor twee agenten zich met moeite een weg baanden.

Hij zelf riep boven het getier uit tot

een van de mannen in uniform:

— Ik geloof dat ik inlichtingen kan geven, agent.

De agent wendde onmiddellijk het hoofd om, duwde een paar opdringende lieden terzijde en wenkte Raffles om naderbij te komen.

Gezamenlijk traden zij binnen en met de grootste moeite gelukte het hun, door enige verschrikte kelners geholpen, de deur te sluiten.

Het was trouwens nog vol genoeg in de vestibule, waar tal van ontstelde gasten, die uit de zaal waren komen toelopen, zich verdrongen.

Midden op de vloer lag een man voorover, alsof hij gekruisigd was.

Raffles behoefde zijn gelaat niet eens te zien, om hem te herkennen aan de keurig gesneden overjas.

Die jas vertoonde juist tussen de schouderbladen een donkere plek, die hoe langer hoe groter werd.

Een doodsbleke oberkelner, die bijna zijn zinnen scheen kwijt te zijn, zei stotterend tot een der agenten, die zijn opschrijfboekje reeds te voorschijn had gehaald met het gewoontegebaar van de man der wet:

— Er was geen oog op te houden, agent. Ze waren juist binnen, die heer met zijn dame, ik wilde de glazen zaal-deur voor hem openen, de kerel komt van de straat, hij doet maar één stap over de drempel en schiet. Het slachtoffer geeft niet eens een kik, maar laat zijn dame met een rustig gebaar los, wankelt even voor- en achterover, gaat op zijn knieën liggen alsof hij wil gaan bidden, en valt dan ineens als een blok neer. Van de dader was al geen spoor meer te zien.

— Is hier een dokter? riep de agent, opziende van zijn boekje.

Dadelijk trad uit de kring van café-bezoekers een nog jonge man te voorschijn, die zei:

— Ik ben assistent-chirurg. Kan ik u helpen?

— Ik ben geneesheer, zei Raffles glimlachend. Mijn naam is Prevers. Ik kom uit Chicago. Ik geloof dat we hem niet eens behoeven om te wentelen, om te zien dat hier geen menselijke hulp meer

kan baten. Het schot is zonder enige twijfel recht door het hart gegaan.

De agent, die de naam dadelijk had genoteerd, vroeg nu:

— Waar is de dame gebleven die bij hem was?

— Die is prompt in zwijm gevallen, ze ligt in de loge van de gérant op de sofa. Mevrouw is bij haar.

— Maar we moeten het lijk omkeren, drong de agent aan. We moeten zijn portefeuille hebben. Weet u zeker dat hij dood is, dokter Prevers?

— Absoluut. Laten wij hem dan maar omdraaien, maar niet meer dan nodig is om zijn portefeuille uit zijn zak te halen.

De dode werd een weinig omgewenteld, en men hoorde iets hard op de marmeren vloer vallen.

Het was de geblindeerde kogel, die uit het lichaam viel.

De agent raapte het projectiel dadelijk op, wikkelde het in een stukje papier van zijn opschrijfboekje en stak het in zijn zak.

Toen knoopte hij het colbert open, stak zijn hand in de rechter binnenzak, en vond na enig tasten de portefeuille, die hij haastig doorkeek en toen eveneens bij zich stak.

— Heb ik u horen zeggen, dat u misschien inlichtingen kon geven, dokter Prevers?

— Jawel, ofschoon niet veel. Ik hoop dat ze van waarde zullen zijn, ofschoon ik vrees dat de afstand toch wel wat te ver was om duidelijk gezichten te onderscheiden.

Raffles deelde nu alles mede, wat hij een half uur tevoren zich had zien afspelen op en voor de trappen van het Museum.

Hij moest zijn adres opgeven, een Inspecteur werd opgebeld, en toen kon Raffles gaan. Ook de jeugdige chirurg had moeten constateren, dat de dood onmiddellijk was ingetreden en wijdde nu zijn zorgen aan de jonge vrouw in de loge van de gerant.

Raffles zocht zijn wagen weer op en reed langzaam terug naar de plek die hij met Brand had afgesproken.

Bij de volgende dwarsstraat sprong

het verkeerslicht op rood.

Hij was toevallig de eerste van de file.

Vlak langs hem heen trokken in snelle vaart de auto's die uit de dwarsstraat kwamen.

Raffles keek er aanvankelijk gedachteloos naar, totdat hij eensklaps overeind schokte.

Daareven was hem een kleine, nieuwe

convertible voorbijgereden.

Achter het stuurwiel zat een donkere, elegante en blijkbaar nog jongeman, gekleed in een overjas van dezelfde kleur als die van de neergeschoten jongeman.

Naast hem zat een mooie vrouw, in een bontmantel, met haar lachende ogen in de zijne.

HOOFDSTUK II

WAT WAS HET ?

Direct nadat hij door kon rijden, begon hij die geheimzinnige tweezitter te volgen.

Hij had een glimp opgevangen van het gelaat van de vrouw en hij twijfelde er geen ogenblik aan; het was de dame van het Museum.

Wat de bestuurder van de auto betreft, het kon niet anders, of dat moest de jongeman zijn, die haar daar had ontmoet.

Maar dan...?

Hij bleef de kleine auto trouw volgen, totdat, tien minuten later ongeveer, de chauffeur het wagentje, dat zoals Raffles nu zag, een Morris Minor was, tot staan bracht voor de ingang van een restaurant. Een etablissement van de eerste rang, in een der hoofdstraten, en dat Raffles wel kende.

Hij gaf het tweetal de tijd om hier binnen te gaan, en schoof onmiddellijk een publieke telefooncel in, waar hij zich liet verbinden met de winkel waar Brand hem nu wel met ongeduld zou wachten.

Zodra hij zijn vriend aan het toestel had, begon hij:

— Charles, er is iets heel merkwaardigs gebeurd, en ik vrees dat ik het vanmiddag wel zonder je gezelschap zal

moeten stellen. Dokter Prevers zal je echter graag verwachten in de eetzaal van het Carlton Hotel. Laten we zeggen, om zes uur.

— Toch niets ernstigs? vroeg de stem aan het toestel.

— Voor mij niet; voor twee anderen, misschien wel vier, van het grootste belang. Er is zoëven een man doodgeschoten, als het ware onder mijn ogen. Ik kan je alles onmogelijk zo vlug uitleggen. Ik moet een heer in een beige overjas in het oog houden, alleen maar om te weten wie hij is. Om zes uur dus in Carlton.

Raffles ging weer naar buiten, parkeerde zijn auto, en trad het restaurant binnen.

Het was toen omstreeks vier uur.

Hij zag het bewuste paar dadelijk zitten in de lounge van het hotel, in een stil hoekje, waar een ober een thee complet bracht.

Het was duidelijk dat zij zich niet het minste gevaar bewust waren, want zij zaten zorgeloos met elkander te babbelen.

Raffles nam hen beiden scherp op, half verscholen achter een van de zware, vergulde pilaren, die het plafond van de grote zaal droegen, en binnen enkele

seconden wist hij met volkomen zekerheid, dat dit het tweetal was, dat hij op de trappen van het Museum had gezien.

Niet alleen stemde de kleding volkomen overeen, maar bij het oversteken van de straat had de jongeman voorzichtig links en rechts gekeken, en was toen zo dichtbij geweest, dat Raffles hem onmiddellijk herkende.

Hij was knap, heel donker, maar er lag iets op zijn gelaat, dat Raffles maar ten halve beviel.

Hij vroeg zich af, waar hij die donkere ogen, die rechte, wat al te dikke neus en die zinnelijke mond vroeger had gezien, maar hij slaagde er niet in dit in zijn geheugen terug te roepen, al deed hij er nog zo zijn best toe.

Het moest dus wel heel lang geleden zijn, als hij zich tenminste niet vergiste.

Wat de jonge dame betreft, van wat dichterbij gezien, was zij eigenlijk geen dame in de ware betekenis van het woord. Wel was zij kostbaar gekleed, maar zij wist haar kleren niet te dragen, en haar gelaat was voor een dame wel wat al te zeer opgemaakt.

Eén ding merkte Raffles al heel spoedig: de man moest bekend zijn in dit hotel want de ober die hem bediende, ging op vrij vertrouwelijke voet met hem om, en hij op zijn beurt behandelde de man familiair.

Raffles bleef nog enkele minuten rondlopen, telkens op zijn horloge kijkend, alsof hij iemand verwachtte en verliet daarop de lounge weer, wel begrijpend dat hij hier niet veel wijzer zou worden.

In de vestibule ving hij een knopenjongen op, die juist de trap wilde opgaan, hield hem bij een arm vast en vroeg zacht:

— Al lang hier, jongen?

— Bijna twee jaar, mijnheer, antwoordde de knaap trots. Begonnen als bordenwasser, mijnheer.

— Dan heb je prachtige vorderingen gemaakt. Je kent zeker wel veel van de stamgasten?

— Allemaal, mijnheer.

— Prachtig. Kijk dan eens even in de lounge en vertel mij eens wie die

heer is, daar aan het tweede tafeltje van het raam af, naast de radiator, met die mooie dame bij zich.

De jongen moest zich op zijn tenen uittrekken om over het matglas van de deur te kunnen kijken, en wendde zich toen bijna onmiddellijk weer om en zei met enige verbazing:

— Die? Maar die kent iedereen. Dat is Davy Andropoulos.

— Ik hoef niet te vragen of het een Griek is? vroeg Raffles glimlachend, tegelijkertijd een dollarbiljet te voorschijn halend.

— Kan u aan de naam wel zien, mijnheer, zei de liftboy lachend. Moet u hem spreken?

— Heeft geen haast. Zeg me alleen nog maar wat het beroep van die mijnheer is.

De piccolo nam de vrager eens heel scherp op met zijn pientere ogen en zei toen:

— Hij heeft geen eigenlijk beroep, mijnheer. Hij heeft een hoop duiten. Ik denk de Beurs...

Raffles zag aan het gezicht van de jongen dat hij loog, of althans de waarheid verzweeg, dat hij het heel goed wist wat die man was en deed, maar het niet wilde zeggen. En het waarschijnlijk uit vrees niet wilde zeggen, want hij wierp telkens schichtige blikken naar de deur van de lounge, en keek dan weer achter zich, als iemand die bang is, dat onbevoegden zullen horen wat hij zegt.

Raffles hield zich echter alsof het antwoord hem volkomen tevreden had gesteld, klopte de jongen op de schouder en zei:

— Dat is in ieder geval een mooi valk. Heeft hij die dame wel meer bij zich?

— Zwarte Mary? O, ja, vaak.

— Nu, ik dank je wel, jongen, jij zult het nog ver brengen, daar ben ik zeker van.

Raffles bleef nog een ogenblik in gedachten staan, raadpleegde zijn horloge, wierp in het langsgaan nog een vluchtige blik over het matglazen ondersteuk, van de loungedeur, en verliet toen het restaurant.

Terwijl hij naar de parkeerplaats toe-

acht hij over het gebeurde na.

Het toeval had hem iets doen ontdekken, daar op die drukke hoek, dat aan alle andere inwoners van New York voorlopig stellig nog onbekend was. Er was een moord gepleegd, en naar alle waarschijnlijkheid op de verkeerde. Want hij kon er geen ogenblik aan twifelen: de heer en de dame die daar in de lounge zaten opgewekt te praten, de Griek Andropoulos, en Zwarte Mary, waren dezelfde, die elkander in het Museum hadden ontmoet en op wie de zogenaamde bedelaar had zitten wachten.

Die andere man had zijn rampzalige dood slechts te wijten aan een kledingstuk, dat in kleur en snit veel leek op dat, wat daar nu aan een haak in het dure restaurant hing, want Raffles zelf had over het lijk heengebogen, niet anders gedacht, of het was de man, die hij het Museum had zien in- en uitgaan.

Het kon niet anders, of er moest onderweg iets noodlottigs gebeurd zijn, dat de ongelukkige zo fataal aan zijn einde had doen komen.

Maar nu het motief? Waardoor had Andropoulos zich de wraakzucht op de hals gehaald van een bende, of van minstens drie of vier mannen, want zoveel hadden er wel in de gesloten auto gezeten, die de bedelaar naar de plek van de moord had gebracht?

Wellicht was het de moeite waard om dit eens te onderzoeken.

Verder was Raffles er ook zeer benieuwd naar, hoe deze zaak zou eindigen, voor zover het het onderzoek van de politie betrof, die noodzakelijkerwijs van het begin af, een verkeerde spoor moest volgen.

Dan bedacht Raffles dat hij zelf nog wel bij de zaak betrokken zou worden; hij had nu eenmaal de naam van Dokter Prevers aangenomen en was nu wel verplicht, althans gedurende enige dagen onder die titel en die naam zijn intrek te nemen in een der hotels. Het spreekt vanzelf dat Raffles maar niet de eerste de beste naam had genoemd, die hem inviel, maar in het bezit was van papieren, welke die naam vermeldden.

Later, als het geval hem te ingewikkeld

werd, of te lang duurde, zou hij eenvoudig vertrekken, en het aan de Justitie overlaten dit raadsel op te lossen, indien hij daarin tenminste zelf niet had kunnen slagen.

Hij had nu de parkeerplaats bereikt, stapte in zijn auto, gaf de bewaker een fooi, en reed weg.

Precies op het afgesproken tijdstip stopte hij voor het Carlton Hotel.

En hoezeer Brand een man was van de klok, bleek ook nu weer, want hij kwam juist van de andere zijde aangelopen, herkende dadelijk de wagen en stapte op Raffles toe. Hij wierp een onderzoekende blik op diens gelaat en meende iets in de grote, grijze ogen te lezen, dat spanning beloofde.

— Iets bijzonders gebeurd? vroeg hij.

— Ja, iets zeer merkwaardigs en noodlottigs. Ik zal even mijn auto in de garage hiernaast zetten. Wij kunnen dan rustig praten. Heb je de instrumenten gekocht?

— Alleen wat ik op mijn eigen verantwoording durfde uitkiezen.

— Nu, er is geen haast mee, wij kunnen het later nog met het ontbrekende aanvullen. Ik denk dat er nu eerst heel ander, en vrij wat moeilijker werk voor ons te doen staat. Kies vast een goed plaatsje uit in een stil hoekje, en sta mij toe dat ik me even aan je voorstel als dokter Prevers uit Chicago.

En voor zijn verblufte vriend nog iets had kunnen zeggen, had Raffles de auto de garage binnen gereden, waar hij zijn reu in ontvangst nam, en zich daarop naar de ruime eetzaal spoedde van het Carlton Hotel, die nog slechts voor de helft gevuld was.

Brand bleek al een uitstekend plaatsje te hebben uitgezocht, op de kleine verhoging dicht bij het raam. Raffles ging er heen, wees op de spijskaart naar een goed menu, waarna hij Brand zo vlug en duidelijk mede deelde wat er gebeurd was, dat hij zijn verhaal reeds beëindigd had, toen de kelner terugkeerde met de hors d'œuvre.

Toen de ober zich verwijderd had, zei Brand:

— Inderdaad, een zeer vreemd geval. Ik behoef je natuurlijk niet te vra-

gen of er van jouw kant een vergissing in het spel kan zijn?

— Dat is uitgesloten.

— Wie is die Andropoulos eigenlijk?

— Daaromtrent liet die piccolo zich niet uit. Volgens hem zou hij er geen vast beroep op na houden, maar ik geloof integendeel dat het een heel nauwkeurig omschreven beroep is, dat die jongen alleen maar niet wilde verklappen, uit vrees voor de gevolgen. Het is zonderling, ik kan mij maar niet herinneren, waar ik het gezicht van die man vroeger heb gezien. Hij zag er uit als iemand van een jaar of veertig, het kan dus wel tien of meer jaren geleden zijn.

Raffles bleef in gedachten voor zich uit zitten kijken, maar eensklaps verhelderde zijn gelaat en zei op zachte, maar opgewekte toon:

— Ik geloof dat ik het gevonden heb. Niets is mij onaangener dan de gedachte dat mijn geheugen mij in de steek zou laten. Ik heb hem gezien, Charles, toen de VI begonnen te vallen, tijdens de oorlog. Ik geloof dat dat heerschap niet helemaal vertrouwd werd. Dat ze hem in de gaten hielden op verdenking van spionage. Want nu herinner ik me ook, dat ik hem later nog eens terug gezien heb, toen er ergens een brand moest worden geblust.

— Maar dat kan ternaauwernood een paar seconden hebben geduurd, zei Brand verwonderd.

Raffles knikte tevreden en zijn ogen glansden, toen hij zei:

— Op zijn hoogst een paar seconden. Niet langer, maar ik ben blij, dat ik nu weet wie hij is.

— Nu dan behoef je je waarijk over je geheugen nog niet te beklagen, zei Brand vol bewondering. Was de naam dezelfde?

— Dat weet ik niet, die heb ik niet gehoord, maar de man is dezelfde, daar durf ik een eed op doen. Wat ouder geworden natuurlijk, maar hetzelfde lelijke licht in de ogen, dezelfde sensuele mond, dezelfde bleke, geelachtige geelatskleur.

Brand wilde een opmerking maken, toen er beneden in de zaal een leel-

ner voorbijliep, met een stapeltje avondbladen onder de arm, die hij naar de leestafel wilde brengen.

Raffles had hem onmiddellijk gezien en wenkte hem.

De man scheen weinig geneigd een van de bladen af te staan, maar een fooi deed zijn werk en een ogenblik later vlogen de blikken van Raffles vlug langs de kolommen van de Daily Herald, totdat zij gevestigd bleven op een kort bericht, voorzien van drie van die schreeuwende kopjes, waarvan de Amerikanen nog steeds het geheim schijnen te bezitten.

Hij las het vlug door, en toen hij het blad uit de hand liet zakken, hoorde Brand hem half binnensmonds mompelen:

— Dat ziet er voor die vrouw al heel beroerd uit.

— Wat is er? Wat bedoel je? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik bedoel dat het toeval hier al op een heel noodlottige wijze is te werk gegaan, Charles, antwoordde Raffles ernstig. Ik sprak je van de metgezellin van de elegante heer in zijn beige overjas, nietwaar? Welnu, uit het onderzoek is gebleken, dat zij niet zijn vrouw was; zij was de vrouw van een ander. Een bekende en een gevreesde naam in New York, Harold Bishop. Hij meende dat zijn vrouw op bezoek was bij haar zuster. Zij was echter in gezelschap van Bernard Doherty, haar vriend.

— De man die werd neergeschoten?

— Dezelfde. Die jonge vrouw is volkomen van streek en bijna krankzinnig van smart, en van schaamte. De namen zijn onmiddellijk genoteerd door het wilde gedierte, dat hier Pers heet. Kijk maar eens die veelbetekenende opschriften. Het is walgelijk.

— Maar dat kan voor die Bishop een netelige kwestie worden, zei Brand verschrikt.

— Inderdaad, amice. Wie tussen de regels weet te lezen kan in dit korte bericht reeds een aanwijzing vinden, dat «men de dader of althans de opdrachtgever tot deze misdaad niet ver zal behoeven te zoeken.»

— Verdacht Bishop zijn vrouw?

— Tenminste volgens dit blad.

— En hij zou zo laag zijn geweest een gehuurde moordenaar in de arm te nemen, om zijn beledigde eer als echtgenoot te wreken? Dat is bijna ondenkbaar.

— Brand, onthoud nu toch dat er voor de politie volstrekt niets ondenkbaar is. Wanneer men zich daar eenmaal

als een bullhond in een of andere opvatting heeft vastgebeten, dan krijgt men de tanden niet zo gemakkelijk meer los.

— Maar je dienaar zal het dan toch proberen. Laten wij ons haasten met ons maal, ik wilde het liefst dadelijk aan het werk gaan.

HOOFDSTUK III

DE ONDERWERELD VAN NEW YORK

Raffles sprak niet veel meer tijdens de maaltijd, en Brand zag heel goed aan het afwezige van zijn blik, en hoorde het uit zijn korte antwoorden, dat zijn vriend reeds al zijn denkvermogens toespitste en concentreerde op de zaak, die nu al zijn belangstelling had. Het dessert stond reeds voor hen, toen Raffles zel, als vervolg op een onuitgesproken gedachte;

— Het is duidelijk dat die Andropoulos persoonlijke vijanden had. Het is even duidelijk dat wij die alleen maar kunnen zoeken in de kringen, waartoe dit heerschap behoort: in die van de misdaad. Degenen die de wet eerbiedigen, kiezen niet zulke paardenmiddelen om wraak te nemen op een misdadiger; zij geven hem eenvoudig bij de politie aan. En dan die hele comédie van de bedelaar. Het is zo klaar als een klontje dat die man zich vermomd had, en geen bedelaar was. De Griek moest hem dus kennen, anders had hij die voorzorgsmaatregel niet behoeven te nemen.

— Dat alles komt ook mij zeer waarschijnlijk voor, beaamde Brand.

— Verder weten we, aldus ging Raffles door, dat die nagemaakte bedelaar niet in de eerste plaats voor zichzelf handelde, maar in opdracht van derden. Dit maakt de zaak wel wat ingewikkelder, want meestal plegen de heren

benededen hun geschillen onder elkander en persoonlijk uit te vechten, zonder trucjes toe te passen als vermommingen enzovoort. We zouden hieruit dus moeten afleiden, dat de moordenaar allerlei redenen had om onbekend te blijven.

— Dat zou dan weer wijzen in de richting van de « upper hundred », meende Brand met een glimlach.

— Misschien, antwoordde Raffles peinzend. En dan denk ik ook aan Mevrouw Bishop, wier naam nu door het slijk wordt gesleurd, terwijl ze tegelijk door een noodlottig toeval haar vriend verloor. En ik zie de politie al doorwroeten op het verkeerde spoor.

— Ik denk dat Bishop al een heel goed alibi moet kunnen opbrengen, als hij de dans wil ontspringen.

— O, maar dat zal hij zeker hebben. Hij zal natuurlijk de gehele namiddag op zijn kantoor in de stad hebben gezeten. Overigens, ik kan niet inzien dat dat hem zou vrijpleiten, want hij kan natuurlijk zeer goed een « gehuurde man » in dienst hebben genomen, zoals men hier heel eigenaardig een betaalde moordenaar noemt. Het klinkt afschuwelijk, maar New York is nu eenmaal een stad, binnen welker muren heel wat gebeuren kan, alvorens men het bepaald onmogelijk acht. En voor Bishop

zullen wel zeer zware dagen aanbreken, denk ik. Ken je hem?

— Mij dunkt dat ik hem nog niet eens zo lang geleden met zijn vrouw in de foyer van de Metropolitan Opera heb gezien, zei Brand, zijn servet naast zich neer leggend. Een grote vent, tamelijk ordinair, met een hoofd als een bullhond, en veel geschitter van diamanten aan de vingers.

— Hij is effectenhandelaar, niet waar?

— Hij bezoekt althans de beurs. Het is me ook bekend dat hij hier in de stad veel vijanden heeft, want hij gaat meedogenloos te werk, en vertrapt allen onder zijn voet die hem in de weg staan.

— Geloof je dat hij iets geweten heeft van de verstandhouding tussen zijn vrouw en Doherty?

— Dat is meer dan ik je kan zeggen, Edward. Zo nauw ben ik, gelukkig, nooit met hem in aanraking gekomen. Ik weet er volstrekt niets van.

Enkele minuten later zouden de twee vrienden weinig meer te wensen hebben dienaangaande, want een nieuwe stroom van avondbladen kwam op de armen van een zwaarbeladen piccolo de zaal binnen. Raffles wist er direct een van meester te worden.

Ditmaal was het de « Manhattan Courier », berucht om zijn venijnige artikelen, en de manier waarop het blad lasterlijke babbelpaat weet rond te bazuinen, daarbij nog altijd juist even binnen de grens van het wettelijk toelaatbare blijvende.

Nu, ook ditmaal kregen de « scandalmongers » waar voor hun drie Amerikaanse centen.

Het blad besteedde er niet minder dan anderhalve kolom aan, doorspekt met vetgedrukte tussenhoofdjes, over de moord in « Red Mammy » aldus luidde de naam van de derderangs gelegenheid, waar Doherty op zulk een rampzalige wijze de dood had gevonden.

De verslaggever die het geschreven had, had geen blad voor de mond genomen, en achtte het blijkbaar in geheel New York overbekend, dat Mrs. Bishop voor de dode een meer dan gewone

viriendschap gekoesterd had.

Maar het meest opzienbarende kwam heel op het slot: Bishop was inderdaad laat in de namiddag reeds uitgenodigd om voor de politierechter te verschijnen, in verband met de moord.

Deze had hem gevraagd, hoe hij zijn dag had besteed, en het tamelijk onbeschofte antwoord was, dat dat niemand aanging. Of hij dan op zijn kantoor was geweest? Neen, dat was hij niet? Waarom hij dan van zijn gewoonte was afgeweken? Het ging niemand iets aan. Of Mr. Bishop wel wist, dat hem die weigering om naar waarheid te antwoorden in een moeilijk parket kon brengen? Schouderophalen was het antwoord. Bishop had zijn zakengeheimen, die niemand een lor, het waren zijn eigen woorden, aangingen. En wat « die gemene schooler » betreft: alweder verklaarde het blad hier letterlijk te citeren, hij had zijn verdiende loon gekregen, en Bishop wenste zich verder niet met de zaak te bemoeien.

Brand, die over de schouder van Raffles had meegelezen, keek hem nu veelbetekenend aan en zei zacht:

— Het schijnt, dat ze hem niet dadelijk hebben gehouden?

— Neen. De aanwijzingen zijn natuurlijk veel te vaag. Maar hij heeft zijn toestand er niet beter op gemaakt, door zijn weigering om te zeggen wat hij des namiddags gedaan heeft. Het zou niets te betekenen hebben, als er maar getuigen waren, die konden bezweren, de moordenaar goed te hebben gezien.

— Maar jij hebt hem toch goed gezien?

— Nou... goed gezien. Ik zou niet gaarne onder eed verklaren dat de man, die ik op wel honderd meters afstand uit het restaurant zag snellen, dezelfde was, die ik op de trappen van het Museum had gezien. En nog veel minder zou ik kunnen bezweren, dat de vluchteling en de man die het dodelijk schot loste, een en dezelfde persoon waren; want daar heb ik niets van gezien.

Raffles had het blad opgevouwen en het op een stoel geworpen, en nam nu Brand onder de arm, zeggende:

— Kom mee; wij zullen eens zien, of

het toeval nog niet een stapje verder wil gaan en ons nog vanavond in aanraking brengen met Andropoulos en zijn vriendin, Zwarte Mary.

— Zou die Griek nu al niet begrijpen dat het op hem gemunt was?

— Dat zou hij stellig moeten begrijpen, Charles, als een van de bladen vermeld heeft wat ik, dat wil zeggen wat Dokter Prevers, aan de politie heeft verteld wat er is voorgevallen op de trappen van het Museum. Ik heb dat echter nog nergens gelezen; dat schijnt de politie dus voorlopig nog geheim te willen houden en dat is niet zo dom, want openbaarmaking daarvan zou het onderzoek stellig belemmeren. De moordenaar moet zo lang mogelijk in de veronderstelling blijven dat men op een verkeerd spoor is. Als je klaar bent, dan gaan we.

— Zou Henderson zich niet ongerust maken over ons wegblijven?

— Kom, kom, de avond is pas begonnen. Laat de brave kerel maar wat rust nemen; het is verdiend.

— Maar moet hij niet weten dat je plotseling van persoonlijkheid veranderd bent?

— Hoe minder hij weet, hoe minder hij behoeft te verantwoorden, zei Raffles droog.

Op het ogenblik dat zij door de grote draaideur zouden gaan, vatte Brand Raffles bij de mouw en vroeg zacht:

— Van die dokter Prevers gesproken, laat je die zo maar plotseling in nevelen opgaan? Is dat niet gevaarlijk? Bedenk, dat je uiterlijk sinds vanochtend niet veranderd is. Je hebt je naam en adres aan de politie opgegeven.

— En dat adres heb ik ook, antwoordde Raffles met een glimlach. Tijdens mijn rondrit van middag heb ik daarvoor gezorgd. Dokter Prevers logeert op het ogenblik in het Astor Hotel, maar hij heeft het erg druk en is heel weinig op zijn logeerkamer.

— Maar dan ben je wel verplicht daar vannacht heen te gaan.

— Welnu, als het moet dan ga ik er ook heen.

Nu zij buiten stonden, bleek het reeds volkomen donker geworden te zijn, maar

overal vlamden de lichten aan en de geweldige elektrische reclames, hoog in de lucht, deden de gehele wijk in een zee van licht baden.

Raffles ging de auto halen en spoedig reden zij in de richting van Broadway, naar Times Square, als het ware het hart van de vermaakswijk, waar bioscoop aan nachtclub en nachtclub aan geheime speelzaal grensde.

Voor Brand was het nog altijd het zelfde indrukwekkende schouwspel, al die schitterend verlichte bars en restaurants, waarvan de eigenaars schatten verdienden.

Op dit ogenblik was er heinde en ver geen politieauto te zien, en alles scheen « pais en vree » te zijn. Over de brede trottoirs bewoog zich een dichte menigte, want het uur voor schouwburgen, bioscopen en variététheaters had juist geslagen.

De wolkenkrabbers tekenden hun geweldige omtrekken scherp af tegen de rossige avondhemel, overal sloeg het getier van Jazzbands door de openflappende deuren, de lichtende zonnen der elektrische reclames wentelden; en tussen al dat getier en lawaai heen, midden in die oceaan van licht, reed kalm de wagen van Raffles, totdat het hartje van Broadway, Times Square was bereikt, en hij stopte voor een gebouw met een poortvormige ingang, waarboven in lichtletters van een halve meter hoogte het woord « Criterium » prijkte.

Een stroom mensen drong naar binnen, en spoedig zou er in de zaal zeker geen plaats meer onbezet zijn.

Een meter of vijftig voor de deur van dit lichtpaleis der vreugde, had Raffles plotseling zijn wagen tot staan gebracht, zonder dat Brand goed begreep waarom.

Hij zag dat Raffles strak keek naar een man, die hard liep naar de ingang van het « Criterium », daarbij roepend, om de aandacht te trekken, zeker van het tweetal andere heren, die er juist zouden binnen gaan.

— Waar kijk je naar? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Naar de benen van die hardloper,

zie je niet hoe wonderlijk hij zijn voeten zijwaarts uitslaat onder het lopen? Dat zie je niet zo vaak.

— Ik zie het, maar wat heeft het te betekenen? vroeg Brand verwonderd.

— Het heeft alleen maar te betekenen, dat ik vandaag nog eens een man op die zonderlinge wijze heb zien lopen.

— Wie was dat?

— De bedelaar op de trap van het Museum. Ik moet zijn gezicht eens zien, Charles.

Raffles parkeerde zijn auto in de visgraatvormige file, die in een brede, stille zijstraat zich eindeloos rekte. Vlug stapten de beide vrienden nu naar de helverlichte poort, waar ze nog juist bijtijds aankwamen, om te zien dat de hardloper tenslotte de beide heren toch had ingehaald, en nu met hen stond te praten.

Een hunner had blijkbaar zoëven entreebiljetten gekocht, want Raffles zag de vierkante, gele papiertjes duidelijk aftekenen tegen de donkere kleur van zijn handschoenen.

— Herken je hem? vroeg Brand zacht.

— Neen Charles. Maar dat is ook niet verwonderlijks. Want de man had zich vermoemd. Maar de ogen zijn stellig dezelfde. En onthoud wel, dat een man alles van zijn lichaam kan wijzigen, zelfs de wijze waarop hij wandelt, maar niet de manier waarop hij hardloopt. Hier is de natuur altijd sterker dan de leer. En die manier van lopen komt maar heel zelden voor. Het is eenvoudig een aanwendsel. O, hij is het; ik twijfel er geen ogenblik aan. Maar wacht eens even, wie komt daar aan.

Raffles had Brand bij de arm gevat en trok hem haastig wat op zijde, een weinig in de schaduw van de trap, die naar de zalen op de eerste verdieping voerde.

Brand volgde de richting van Raffles' blik, die gevestigd was op een zware, grof gebouwde man, met het hoofd van een bulldog, die zoëven was binnengekomen en zoekend rondkeek.

— Ik geloof dat ik het portret van die meneer een half uur geleden in de «Manhattan Courier» heb gezien, zei Raffles zacht. Is dat niet Mr. Harold

Bishop?

— In eigen persoon, antwoordde Brand onmiddellijk.

— Het is alsof hij iemand zoekt onder deze erg gemengde menigte. Ha, hij heeft zijn man al gevonden.

Inderdaad ging Bishop met grote stappen en een grimmig gezicht regelrecht toe op de man met het vreemde loopje, die hem zag aankomen en van kleur verschoot.

Halverwege echter scheen Bishop zich te bekommeren, een bevelende wenk, die hij misschien ongemerkt waande, maar die door Raffles en Brand wel degelijk werd gezien.

En de man met de donkere ogen had het ook gezien en verdween door een zijdeurtje, op de voet gevolgd door Bishop.

Raffles en Brand keken elkander een ogenblik veelbetekenend aan.

— Daar schijnt een uitbrander op te zitten, zei Raffles. Zo, zo, die twee kennen elkander dus. En waarschijnlijk niet als zakenvrienden. Die man van de Museumtrap kan mijnentwege op alles lijken, maar zeker niet op een effectenmakelaar.

— Even de politie opbellen? vroeg Brand, als terloops, reeds een stap in de richting van de deur doende.

— Geen overijling, Charles. Die man zal zijn straf niet ontgaan, wees daar maar zeker van. Dit is blijkbaar zijn gewone huis- of keukengezicht, en wij zullen hem wel weten terug te vinden. Eerst moet ik weten welke betrekkingen er bestaan tussen die Bishop en de moordenaar van Doherty.

— Het was duidelijk te zien dat de vent bang voor hem was.

— Overduidelijk. En dat kan maar een enkele oorzaak hebben. Bishop heeft natuurlijk de pest in, omdat de bedelaar zich vergist heeft, en de verkeerde heeft neergeschoten. Versta me wel: hij is niet kwaad omdat de vriend van zijn vrouw werd vermoord, hij is alleen maar woedend omdat de politie hem bij de zaak heeft betrokken en hem schijnt te verdenken. Daarom krijgt de man van de Museumtrap nu ergens in dit gebouw een uitbrander van zijn last-

gever, die hem zal heugen.

— Maar als dat waar is, Edward, dan zou dat betekenen dat Bishop opdracht had gegeven tot de moord op Andropoulos. En dat is toch iets onmogelijks, dunkt me.

— Waarom? Wat weten wij van het intieme leven van die Bishop af? Hoevele gaan er hier niet rond in New York, die naar het uiterlijk, keurige mensen zijn en die niettemin heulen met de ergste misdadigers?

— Maar hoe is het mogelijk dat de moordenaar zich overal zo rustig durft te vertonen?

— Wel, hij gelooft dat hij niets meer

te vrezen heeft, nu de politie op een verkeerd spoor is. Het ongeluk is alleen maar, dat hij zich nu de woede op de hals heeft gehaald van zijn lastgever. Maar die zal wel niet zo dom zijn hem te bevelen de misdaad te bekennen, want als onze vriend eenmaal gaat praten, dan kon er wel eens meer loskomen dan Bishop aangenaam zou zijn. Stil, daar zijn ze alweer. Bishop heeft zijn hart gelucht, wat hem goed schijnt te hebben gedaan, en de ander ziet er uit als een afgeranselde hond. En nu gaat het waardige viertal naar binnen, en met je goedvinden zullen wij hen maar eens volgen, amice.

HOOFDSTUK IV

ZWARTE MARY

Niet zonder enige moeite wisten Raffles en Brand nog een plaats te krijgen in de overvolle schouwburgzaal.

Zij kregen een paar logeplaatsen, juist naast de ingang naar het parket.

Ze hadden nauwelijks even rondgekeken of aan de overzijde zagen zij het nobele gezelschap van de bewuste vier heren zitten, allen keurig in tuxedo, en die er zo onschuldig uitzagen als leden van een kegelclub.

— Zouden die twee anderen er van af weten? vroeg Brand fluisterend, toen de muziek even zweeg.

— Ik denk het niet, Charles, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Het is een zaak alleen tussen die twee.

— Maar hoe durft een man als Bishop zich blootstellen aan de kans, dat de moordenaar hem verraadt?

— Ik heb maar een enkele verklaring de moordenaar is volkomen in zijn macht. Wie weet wat die Bishop voor dwangmiddelen kan gebruiken. Maar hij mag wel oppassen, dat hij die nooit uit

zijn handen laat glippen. Want als ik nog verstand heb van menselijke gezichten, dan zal de andere zich onmiddellijk op hem werpen, als een getengde leeuw. Maar zie nu eens aan, hoe het lot ons tegenlacht. Daar hebben wij alwéér een speler in het kleine drama, maat ditmaal is het een speelster. Neem niet te veel notitie van haar, je hoeft alleen je hoofd een weinig om te draaien.

Schijnbaar toevallig keek Raffles wat terzijde en naar beneden.

Ongeveer halverwege de trap, die tussen de logewanden door van de brede gang naar de zaal voerde, stond Zwarte Mary.

Brand kon haar duidelijk zien, zoals zij daar met brandende ogen en een marmerbleek gelaat staarde naar de overzijde, naar de vier mannen, die daar opgewekt met elkander zaten te praten, en die haar onmogelijk konden opmerken.

Wel vijf minuten bleef zij zo onbe-

weeglijk staan, altijd maar kijkend naar het grove, opgezette gezicht van Bishop.

Alleen haar donkere ogen leefden.

Zij scheen er zich niet om te bekommeren, dat wellicht anderen op haar zouden kunnen letten.

Voor het ogenblik scheen de vrede tussen Bishop en « de bedelaar » die er nu volstrekt niet armoedig uitzag, weer gesloten te zijn.

Na verloop van enige tijd scheen Zwarte Mary te weten wat zij wilde weten, en sloop weg.

Raffles tikte Brand op de schouder, en zei zacht:

— Ik wil wel eens zien waar zij blijft. Er schijnt iets gaande te zijn, en ik wil een oog in het zeil houden. Ik ben in ieder geval weer terug voor de tweede acte.

Het volgende ogenblik had Raffles de loge verlaten, en Brand bleef alleen. Niet lang echter, want de logedeur werd zacht achter hem geopend, en er traden twee mannen binnen.

Brand had een te lange ervaring van politiebeampten, dan dat een enkele blik voor hem niet voldoende zou zijn geweest om hem die twee als detectives te doen kennen in burgerkleding.

Beiden waren in avondkleding, maar het was duidelijk, dat zij zich meer thuisvoelden in hun uniform.

Zij hadden harde, vierkante gezichten, en echte speurdersogen.

Zij wierpen slechts een vluchtige blik op de jongeman op de eerste-rij, en begonnen onmiddellijk de zaal met de ogen te doorzoeken.

Brand had zijn programma laten vallen en toen hij zich bukte om het op te rapen zag hij dat de ene man de ander even met de voet aanstootte en toen hij nogmaals keek zag hij dat zij hun blikken strak gevestigd hadden op de loge tegenover hem.

Blijkbaar hadden zij opdracht gekregen Bishop te volgen, en te zien wat hij uitrichtte.

Zij begonnen zacht met elkander te fluisteren, zodat Brand onmogelijk kon verstaan wat zij zeiden. Het was echter duidelijk dat zij het over Bishop en zijn gezelschap hadden.

Er verliepen nog ongeveer tien minuten en toen keerde Raffles terug, een paar seconden voor de zaal donker werd en het scherm opging.

In het voorbijgaan wierp hij een vluchtige blik op de twee nieuwe bezoekers, en Brand zag wel aan de uitdrukking van zijn gelaat, dat ook hij onmiddellijk wist welk vlees hij in de kuip had.

— Wel? vroeg Brand zacht, zodra Raffles naast hem zat.

— Zij heeft de schouwburg niet verlaten. Zij draait wat rond in de omgeving van hun loge, en heeft daareven met de ouvreuse gesproken. Het was blijkbaar een geheimpje, want ze trok haar mee naar een eenzame hoek. Zwarte Mary is stellig iets van plan.

— Je hebt natuurlijk de twee achter ons gezien?

— Ja. Die komen voor Bishop, dat is zeker.

— Zou de politie nu werkelijk geloven dat hij de hand heeft in de moord op Doherty?

— Zoals de zaken nu staan, zeker. Zij neemt aan dat hij heel goed wist hoe het stond tussen zijn vrouw en het slachtoffer en bouwt daarop voort. Intussen, termen om hem te arresteren zijn er blijkbaar nog niet. Maar zij houden hem in het oog, om bewijzen in handen te krijgen.

Op dat ogenblik was de zaal donker, en het scherm rees op voor een hel verlicht toneel, waar zich de welbekende, onsamenhangende tonelen afspelen, die een revue vormen. Parades van nauwelijks geklede vrouwen, liedjes van clowns met zeer grote monden, allerlei toneeltrucs, en de onontbeerlijke dansgirls.

Nu en dan keek Brand naar Raffles, en zag dat diens gelaat strak stond, en dat misschien veel dingen zijn aandacht hadden, maar zeker niet hetgeen daar op het toneel voorviel.

Naarmate de avond vorderde, scheen er niets te zijn veranderd in de toestand.

Bishop en zijn vrienden zaten druk te praten en nu en dan te applaudiseren en achter in de loge zaten de twee detectives, de een achter zijn krant,

de ander zo goed mogelijk achter zijn programma verscholen.

De verandering kwam pas in de loop van het tweede bedrijf.

Raffles, die het dichtst bij de logerand zat, zag dat de deur heel voorzichtig geopend werd, die van de gang naar de zaal voerde, en voor een kort oogenblik verscheen het bleke gelaat van Zwarte Mary die dadelijk de deur weer achter zich dichttrok, doch niet zó vlug of de spiedende ogen van Raffles hadden het gezien.

Hij was de enige die het zag, want de twee detectives waren zodanig geplaatst, dat zij onmogelijk konden zien wie er door die deur binnentrad, zonder zich geheel om te wenden.

Nu stond zij zo goed als geheel in het donker verborgen achter de zijwand van de logerij, maar Raffles kon haar nog juist zien.

Hij boog zich zo dicht mogelijk naar het oor van Brand en fluisterde:

— Ik geloof dat wij een crisis naderen, amice. Zij staat ergens op te wachten. Ik ga nog eens even zien wat dat betekent.

Charles, ik krijg het te warm en voel mij beroerd. Excuseer mij een oogenblik Ik moet even de frisse lucht in.

Brand spande zijn zintuigen zoveel hij kon in, maar horen kon hij niets, want daartoe was de muziek te luid. Wel echter zag hij de deur weer heel vlug openen en sluiten. Zwarte Mary moest iets hebben gezien, dat haar tot een plotseling vertrek noopte.

Een kwartier verstreek, en er gebeurde niets bijzonders meer. Raffles was nog steeds niet terug.

Het leek Brand eindeloos lang te duren, voor het scherm opnieuw viel en de lichten in de zaal opgingen.

In de tegenoverliggende loge kon hij duidelijk de vier hoofden van de mannen die daar zaten zich zien aftekenen tegen de lichte logewand.

Niet zodra werd het licht, of hij wendde zijn blikken naar de overzij.

Bijna was een kreet van verbazing hem ontsnapt.

Want wel zaten daar vier heren, keurig gekleed, maar het waren niet meer

dezelfden.

Nu, dat heeft hij hem knap geleverd, bromde Brand voor zich heen, niet zonder iets van bewondering. Zij hebben natuurlijk wel degelijk de detectives gezien, en er de voorkeur aan gegeven, een voor een behoedzaam weg te sluiten, en zich te laten vervangen door vrienden, die zeker in de buurt waren. De loge wordt afgesloten door een dik gordijn, en zij konden daar gemakkelijk onderdoor kruipen, zonder dat er licht te zien kwam. Verduiveld handig, dat moet ik zeggen.

De detectives hadden blijkbaar een ander inzicht in de zaak, want zodra zij bemerkten dat men hen bij de neus had gehad, stonden zij haastig op en verlieten de loge, zeker om er die avond niet meer terug te keren.

De spanning van Brand nam toe, maar het duurde niet lang, want de detectives konden nog niet eens het gebouw verlaten hebben, toen Raffles terugkwam. In de flikkering van diens ogen zag Brand wel, dat er nieuws was.

— Kom maar vlug mee, zei Raffles. Ik geloof dat er vannacht nog goed werk te doen valt. Bishop heeft een hoop geld bij zich. Ik weet niet wat dit te beduiden heeft, maar ik acht het niet buitengesloten, dat hij er de voorkeur aan geeft, New York voorlopig te verlaten. De grond wordt hem hier om de een of andere reden te warm onder de voeten. Wat daar de reden van is, weet ik niet. Over een uur hoop ik meer te weten.

— Wat ga je doen? vroeg Brand, toen zij naast elkander in de brede gang stonden, waar slechts weinige bezoekers aanwezig waren.

— Hen nagaan. Je hebt toch zeker gezien dat zij uit hun loge hebben weten te ontsnappen?

— Ja, heel handig. De detectives waren woedend. Maar hoe weet je waar zij heen zijn?

— Van Zwarte Mary.

— Wat zeg je daar? Je wilt toch niet beweren dat ze je heeft aangesproken?

— Natuurlijk niet. Zij zei het tegen haar vriend, tegen Andropoulos. Die was ook hier, maar wij hadden hem alleen

maar niet gezien.

— En kon je verstaan wat zij zei?

— Niet duidelijk, maar er is nog zo iets als lippen lezen. Zij zei het tegen hem in het voorbijgaan terwijl zij mij tegemoet liep. Zij hielden zich beiden alsof zij niet bij elkander hoorden.

— Maar hoe kon Zwarte Mary het weten? Bishop zal het haar toch wel niet hebben verteld.

— De ouvreuse moet het haar hebben gezegd. En die kan het gehoord hebben bij het aannemen van het goed van haar vaste klanten. Hoe dan ook, zij wist het, en heeft het aan Zwarte Mary oververteld.

— Waar zijn zij heen?

— Naar de « Pagode ».

— Wat is dat voor iets?

— Ik meen te weten, dat het een nachtclub is, waar gedanst, gespeeld, en nog heel wat anders gedaan wordt. De eigenaar schijnt een vriend te zijn van Drummer. Dat is waar, die ken je nog niet. Jack Drummer is de naam van onze zogenaamde bedelaar.

— En daar wil je ook naar toe gaan? Ik ga natuurlijk met je mee, Edward, maar ik moet je toch zeggen, dat wij onze huid gaan wagen. In zulke gele-

genheden worden revolvers met evenveel gemak gehanteerd als sigaretten-aanstekers.

— Wij hebben er ook bij ons, amice, zei Raffles laconiek. Maar ik geloof dat wij hier meer met list zullen bereiken, dan met geweld.

— En wat zou er dan eigenlijk te bereiken vallen?

— De dikke portefeuille van Bishop. Is dat soms geen prachtig object?

— Maar wij zijn in het geheel niet voorbereid op zulk een onderneming.

— Dat is waar, maar gelukkig bevindt zich de « Pagode » op nauwelijks tien minuten van ons huis, waar de brave Henderson ons wacht, en daar zullen we alles kunnen vinden wat nodig mocht zijn. Ik hoop toch niet dat je tegen onze kleine onderneming opjelt?

— O, neen, niet zomin als tegen hangen, antwoordde Brand ironisch. Het zal een uitstapje zijn. Een uitgelezen deftig gezelschap. De bloem van New York.

— Niet zo zwartgeelig, Charles, viel Raffles hem glimlachend in de rede. In zekere zin treffen wij er zeker de bloem aan, namelijk die van de misdadigerswereld. In de auto hoop ik je mijn plannetje uiteen te zetten.

HOOFDSTUK V

DE TAAL VAN DE REVOLVER

Peter Krebs, de tegenwoordige eigenaar van de Pagode was die avond in een niet al te goede luim.

De politie was er al twee maal geweest, zonder duidelijk te zeggen, waarom, had meesmuilend wat rondgekeken, en was toen weer vertrokken.

Weliswaar was die inspectie slechts gedaan door een inspecteur met een brigadier, maar die herhaalde bezoeken bevielen de roodharige Krebs allesbehal-

ve, en hij vroeg zich af wat er gaande was.

De roulette was uitstekend verstopt, zijn personeel was volkomen betrouwbaar, de geheime deur naar de speelzaal werkte uitmuntend, hij was wel in een week niet dronken geweest, en had dus zijn mond niet voorbij kunnen praten, wat had men dan bij hem te zoeken, waar hij immers op dit ogenblik geen misdadigers verborg. Trouwens, als er

in zijn huis « een zaakje moest worden gepiept », dan was het een knappe speurder, die iets zou weten te ontdekken. Er waren wel eens meer personen in zijn « Pagode » verdwenen, als het ware zoek geraakt, zonder dat er ooit een haan naar gekraaid had.

Ondanks zijn kwade zin zou Mr. Krebs eigenlijk weinig reden tot klagen mogen hebben, want de bar zat om half elf in de avond, stampvol, in de dancing verdrong men elkander, de roulette rolde voor wel vijftig bezoekers, de beroepsdansers deden hun plicht, de negers bliezen dat hun ogen bijna uit hun hoofd pulden, kortom, de zaken marcheerden onberispelijk, en brachten geld in.

Krebs liep in de vestibule op en neer, met zijn dikke handen op zijn rug, en wierp nu en dan een blik op de klok, dicht bij de grote trap naar boven.

De zwaar gebouwde negerportier liet enkele bezoekers binnen, die hij met een vlugge maar blijkbaar zeer geoefende blik opnam.

Enigen hunner waren, zoals duidelijk bleek, stamgasten, tegen wie de portier met al zijn grote sneeuw witte tanden, grijnslachte.

Hij bleef strak het oog op die deur gevestigd houden, tot hij nader kwam, om twee heren te begroeten die zoëven waren binnengekomen.

Het waren Harold Bishop en Jack Drummer: de twee anderen hadden zeker genoeg van het spelletje met de politie en waren onderweg verdwenen.

— Als je maar weet, Bishop, dat ik hier vanavond twee maal de politie heb gehad, begon Krebs, bij wijze van verwelkoming.

— Wat zou dat, vriend mijns harte? vroeg Bishop vriendelijk. Ben ik iemand die zich iets heeft aan te trekken van de bezoeken van de politie?

— Dat zeg ik niet, bromde Krebs. Ik zeg alleen maar dat ik dat geloop in mijn leven van de politie, niet langer zal dulden. Mijn huis is een keurig etablissement en...

— Haha, Krebs heeft een borrel op, lachte Drummer uitgelaten. Komaan, oude grapjas, geef ons de blauwe kamer even, want wij hebben... dingen te

bespreken.

— Je kunt de blauwe kamer krijgen, en voor mijn part de groene en de gele ook, en ook de kouwe koorts, zei Krebs, die blijkbaar heel boos was, want tegenover Bishop maakte niemand, zonder gevaar te lopen, grapjes van deze soort.

Bishop echter nam er niet de minste notitie van, en vroeg, terwijl hij reeds door liep:

— De Griek soms hier geweest in de loop van de avond?

— Gelukkig niet, zei Krebs. Laat die vent maar wegblijven. Die rookt nog eens een lelijke pijp, die mijnheer Andropoulos.

— Het is wel niet waarschijnlijk, maar als hij mocht komen, dan waarschuw je me.

— Het is goed, bromde Krebs.

Het drietal zou juist de trap op gaan, toen de portier met veel strijkages Zwarte Mary binnenliet.

Zij was naar het schein een weinig aangeschoten, en in een vrolijke stemming.

Zij danste half op Bishop toe, zodra zij hem gezien had en riep, haar armen om zijn dikke hals slaande:

— Daar is mijn kleine Bishop, mijn gezellige dikzak. Krijgt Zwarte Mary nog een borreltje van je, oude beer? Fuij jullie me? Dag oud kadaver.

Dit laatste aan het adres van Krebs die iets onverstaanbaars gromde, en bars vroeg:

— Moet die er bij?

— Waarbij? vroeg Zwarte Mary. Is er een partijtje? Dan ben ik er natuurlijk bij. Een knappe vent die me er uit gooit. Vooruit jongens, ik doe mee. Dag Drummertje. Dag mooie eau de cologne-automaat. Och ventje, wat ruik je weer lekker. Ik ben een beetje tipsy, maar daar moeten jullie maar niet op letten. Dat is voor we achtenveertig uur verder zijn wel weer over. Zeg, jullie kijken niet vrolijk. Krebs, oud varken, ik geloof dat ik hier zo welkom ben als een paard in een porselein winkel.

— Loop naar de duivel, antwoordde Krebs, zonder een seconde nodig te heb-

ben om naar het antwoord te zoeken; beredder je zaken zelf. Als ze je niet lusten, ik doe het zeker niet. Het geld dat jij hier inbrengt, nou, daarvoor zal ik ook niet op het Witte Huis komen. Jim, de Blauwe Kamer.

Dit laatste riep hij tot een ober die juist voorbij kwam.

— Voor de heren hier? vroeg de kelner, snel de beide bezoekers opnemend.

— Ja, voor ons, zei Bishop kortaf. En geen geloop van kelners, alsjeblief, Jim. Bedien ons maar zelf.

— Ik hoop er de tijd voor te vinden, mijnheer, zei Jim met een lang gezicht.

De ober wipte de trap op, met een snelheid die de goedkeuring van zijn patroon scheen weg te dragen; Mary zette haar smeekbeden voort.

— Maar jongens, ik heb geen toevluchtsoord vanavond. Je stuurt me toch niet de straat op in de koude, vijandelijke wereld? Bishop dat had ik van jou niet verwacht. Vroeger gaf je toch wel wat om me.

Het gelaat van de toegesprokene onderging plotseling een algehele verandering. Zoëven was er nog alleen boosheid en ongeduld op te lezen, nu drukte het hartstocht uit, en wraakzucht.

Hij had haar handen gegrepen, trok haar naar zich toe en keek haar diep in de ogen.

Zijn stem had een wat hese klank, toen hij zacht zei:

— Geef me een half uur, dat is genoeg. Dan kun je bij ons komen. Ik stuur Drummer naderhand weg. Daar moet je tevreden mee zijn.

Zij gaf hem tot antwoord slechts een klapje op de vlezige wang en hij wilde haar hand kussen, maar zij week lachend achteruit en zei:

— Niet alles tegelijk, oude schrokop.

Krebs stond al ongeduldig bij de trap te wachten, want hij had een hekel aan zulke flauwiteiten. Bishop en Drummer gingen naar boven.

Als zij even hadden omgekeken, hadden zij zeker verrast gestaan van het nu marmenbleke, strakke gelaat van de vrouw, waarin de zwarte ogen dreigend fonkelden, allesbehalve het gelaat van

een beschonken deern.

De blauwe kamer bevond zich op de eerste verdieping in een verre vleugel van het grote huis en niet zo heel gemakkelijk te bereiken.

Er waren twee ramen, een deur naar de gang en nog een zijdeur, die voerden naar een klein vertrek, dat eveneens met blauw damast was behangen en waar de tafel reeds gedekt stond.

De bedienende ober scheen alleen toegang te hebben tot het eerstgenoemde vertrek en mocht het tweede slechts binnentreden na te hebben aangeklopt.

— Souperen? vroeg Krebs, wiens kwade bui een weinig gezakt was, maar toch nog tamelijk kortaf, zodra hij met zijn eigen sleutel de Blauwe Kamer ontsloten had die alleen maar bestemd was voor « uitgelezen klanten ».

— Natuurlijk. En een beetje goed, he. Kaviaar en champagne.

— Alles te mijner ere? vroeg Drummer droog, maar op een toon die Bishop onaangenaam in de oren scheen te klinken.

Hij fronste tenminste de wenkbrauwen en zei nijdig:

— Onthaal jij je zelf maar op een souper. Het ontbrak er waarachtig nog maar aan dat ik je zou vetmesten. Je hebt het er nog al naar gemaakt. Krebs, ik dank je. Als je bezigheden je soms elders roepen? Denk om de champagne en de kaviaar, en verder geen nieuwe.

Mopperend en in zichzelf brommend, verwijderde de eigenaar zich, en liet ten dienste van de ober een sleutel in het slot steken.

Deze kwam een ogenblik later, op de voet gevolgd door een kelner, beiden beladen, met tafellakens, servetten, glazen en borden en begonnen vlug de tafel in het aangrenzende vertrek voor twee personen te dekken. Alles ging zo vlug en ordelijk als men het in een eerste-klas hotel niet beter had kunnen verlangen.

Zwijgend stonden Bishop en Drummer toe te kijken, totdat de ober gereed was, en met zijn assistent vertrok.

Toen nam hij Drummer onder de arm schoof hem het souper-kamertje bin-

nen, en begon:

— Ziezo. Hier kunnen we rustig praten zonder te worden beluisterd. Wij zullen de tussendeur maar sluiten als je het goed vindt, maar wacht even. Doe de gangdeur ook maar op slot en breng mij de sleutel hier.

Drummer ging gehoorzaam het vertrek uit, om aan het bevel te gehoorzamen. Hij kwam terug en overhandigde zwijgend de sleutel aan de dikke, zware man, die een zware sigaar te voorschijn haalde, en met zijn sterke tanden de punt er afbeet en met zijn aansteker zich zelf vuur gaf.

Wijdbeens midden in het vertrek staande, met zijn dikke handen op zijn rug, deed hij eerst een paar trekjes, terwijl hij Drummer met schuins geheven hoofd tussen zijn halfdichte oogleden aanstaarde, en begon:

— Luister eens Drummer, je begrijpt wel, dat het hier niet bij blijven kan. Je hebt vanmiddag een stommitieit begaan en mij daardoor in een lelijk parket gebracht. Het is al zo erg, dat de politie mij tot in de schouwburg volgt.

— Ik heb u al uitgelegd, chef, hoe het kwam... begon Drummer stotterend.

— Jawel, dezelfde auto en dezelfde jas. Een mooi praatje. Intussen leg je me de vriend van mijn vrouw neer, een knul, tegen wie ik volstrekt niets had. En al had ik wel wat tegen hem gehad, zulke dingen knap ik zelf op. Want Andropoulos loopt nog altijd rond alsof er geen wolkje aan de lucht is. En hij is het juist, die teveel is op deze aarde. Heb ik je duidelijk verklaard waarom?

— Inderdaad, chef, zei Drummer met een pijnlijke poging om te glimlachen. De Griek was eerst in uw dienst en toen is hij een zaakje op zijn eigen houtje gaan beginnen, en onder uw duiven in Canada en Mexico gaan schieten.

— Er was immers nog meer, Drummer?

— Ja, er was nog meer. Hij had u ook Zwarte Mary ontstolen.

— En dat was misschien nog het ergste, bromde Bishop tussen de tanden, en met een uitdrukking van woeste wraakzucht op zijn gelaat. Kort en

goed, hij was me teveel en ik had je gelast om hem uit de weg te ruimen, nietwaar Drummer? Ik kon je dat toch opdragen? Ik had er toch het recht toe?

— Zo niet het recht, dan toch zeker de macht, bevestigde Drummer, weer met dat zelfde ziekelijke glimlachje. Het spijt me genoeg dat ik er niet aan voldaan heb, maar waarachtig het was mijn schuld niet.

Het bleef een ogenblik stil. Maar in de ogen van Bishop was iets dat Drummer op zijn hoede deed zijn. Hij wist dat hij de machtige geldman bitter had teleurgesteld, dat hij hem in een gevaarlijke positie had gebracht, hem belachelijk had gemaakt ook, en dat het zijn schuld was, dat een man die Bishop fel haatte nu nog in leven was, en hem kon benadelen.

Bishop behoorde niet tot hen die spoedig vergeven of vergeten, en zeker geen onhandigheid, die hun de vrijheid kon kosten. En misschien nog heel wat meer ook. Want Andropoulos behoorde niet tot de domsten, en het kon niet anders of hij wist reeds nu, hoe de vork in de steel zat en dat de aanslag hem gegolden had en niet die ongelukkige Doherty, die bij ongeluk als slachtoffer was gevallen.

En de Griek was juist de man om dadelijk zijn tegenmaatregelen te nemen. In smokkelaarskringen was het gewoonte, geen gras te laten groeien over zaken, die een spoedige afdoening vereisen. Om kort te gaan, het leven van Bishop liep nu op zijn beurt gevaar en de dikke, grote man wist, dat hij dat aan Drummer te wijten had.

Hij keek Drummer nauwlettend aan, en begon toen rustig:

— Je moet eens goed luisteren, Drummer. Je zult zelf wel begrijpen, dat de zaak hier mee niet afgelopen zal zijn. Je hebt een stommitieit begaan, die mij nog last genoeg kan veroorzaken, maar je kunt het tenminste nog voor een gedeelte goed maken. Je zult wel inzien, dat die Doherty mij geen steek kan schelen, maar Andropoulos leeft nog. En ik heb mijn redenen om het niet zelf met hem te vereffenen. Je moet weten dat de politie ervan op

de hoogte is, dat er iets tussen hem en mij bestaat. Wordt hij naar de andere wereld geholpen, dan zal de opmerksaamheid het eerst op mij gevestigd worden, en ik moet nu zorgen voor een goed alibi. Wij zullen een uur afspreken, en een dag, zoals we dat destijds al gedaan hebben, als het moet neem je een paar mannetjes aan, of schoon ik daar het nut niet van inziet, en je herstelt je fout.

Drummer haalde met moeite adem, en het kwam er schor uit:

— En veronderstel dat ik nu eens weiger?

— Dat je weigert? herhaalde Bishop langzaam, en op een toon van ongeloof. Dat is rabiante nonsens. Tenzij je volstrekt regelrecht naar de elektrische stoel wilt lopen. Het behoeft me maar een telefoontje aan de hoofdcommissaris van politie te kosten en tien minuten later zit je in het gevang. Je geheugen wordt toch, hoop ik, niet zwak? Jij hebt Rode Jim vermoord.

— Niet waar. Hij deed het niet, klonk er plotseling een stem.

De beide mannen wendden tegelijkertijd verschrikt het hoofd naar de zendsendeur.

Zwarte Mary stond op de drempel. Haar gelaat was bleek als marmer, maar er lag een trek van woeste vastberadenheid op, en de zwarte ogen flikkerden.

Bishop was de eerste die zich van zijn schrik en verrassing herstelde.

Hij liet een kort lachje horen, en zei:

— Praat geen wartaal, Mary. Je praat over dingen waar je geen bliksem van af weet. Drummer, wij spreken elkaar nog later. De wenk was duide-

lijk, en Drummer liep al naar de zendsendeur, maar Zwarte Mary hield hem met een wenk van haar hand tegen, en zei luid:

— Je blijft hier tot ik uitgesproken heb, en als mijn taal niet voldoende mocht zijn, hier heb ik iets, dat je wel zal dwingen.

Zij had bliksemsnel haar grote handtas opengeknipt, en nam er een automatisch pistool uit.

In het wereldje dat de twee mannen frequenteerden, stond Zwarte Mary bekend als een dame, die voortreffelijk met vuurwapens kon omgaan.

Als zij dus haar pistool een woordje liet meepraten, dan was het zaak, haar aan het woord te laten, zonder tegen te stribbelen.

Het gelaat van Bishop vertrok zenuwachtig.

Hij begreep niet wat de vrouw eigenlijk voornemens was, maar zijn slecht geweten voorspelde hem weinig goeds.

Wat Drummer betreft, hij stond er als een geslagen hond bij, en liep met schichtige ogen weer van de deur weg, terugwijkend voor het wapen.

Zwarte Mary deed een stap naar voren en zei:

— Jullie zijn allebei beesten. Jij, Bishop, had het voorzien op Andropoulos, en jij, Drummer, zou hem kalm hebben neergeschoten, verraderlijk, van achteren, als het toeval niet tussenbeiden was gekomen. Maar ik weet waarom je het deed, je was bang, doodsbang voor die grote, zwarte vent, hier. Je dacht dat je in zijn macht was, niet waar? Je verbeeldde je dat je Rode Jim had neergeschoten; ik zeg je nog eens, het is niet waar, ik deed het.

HOOFDSTUK VI

BISHOP IN HET NAUW

Deze taal was zo opzienbarend, klonk de beide mannen zo ongelooflijk in de oren, dat zij de vrouw enige tijd verstomd aanstaarden, zonder een lid te verroeren.

Toen liet Bishop weer zijn kort, onaangenaam lachje horen en zei:

— Zie je wel, dat je dronken bent. Je praat als een kip zonder kop. Je weet niet eens waarover je het hebt. Je was er niet eens bij.

— Jij moet nodig over nonsens praten, Bishop. Ik was er zo dicht bij, dat ik het ben geweest, die Jim overhoop schoot. Geloof me of geloof me niet, maar het is zo. Ik stond achter een gordijn, op geen pas van Drummer verwijderd en ik schoot door een kier onder zijn arm heen; het is de waarachtige waarheid en nu weten jullie het.

— Maar waarom...? begon Bishop stamelend.

— Waarom? Daar had ik mij reden voor. Omdat ik hem haatte. Omdat hij het dubbel en dwars verdiende. Drummer heeft er niets mee te maken. Hij schoot wel, maar kilometers er naast. Ga de kamer nog maar eens bekijken, als je wilt, in die oude kroeg van Schele John. De kogel van Drummer zit in de vloer, vlak bij de hoek, maar de mijne is in het karkas van Jim blijven zitten.

— Is dat waarachtig waar, Mary? vroeg Drummer, die sidderde als een espenblad.

— Het is waar, en als het moest,

zou ik er een eed op doen, antwoordde de vrouw. Dat lucht je op, hé? Ja, jij bent nooit een held geweest, altijd stikem en verraderlijk, als een jakhals. Bah. Wat een kerel. En waarachtig, ik zou niets gezegd hebben, als ik niet wilde, dat je niet meer bang hoefde te zijn, voor die dikke schurk daar. Als hij je nu nog eens vraagt, om Davy dood te schieten, doe je het dan nog?

Slechts een ogenblik scheen Drummer te aarzelen, maar toen schudde hij zich alsof hij een zware last van zich afwentelde, en bromde, met een valse blik op zijn vroegere kwelgeest:

— Nee. Wel bedankt voor de eer. Laat hij voortaan zijn boontjes maar zelf doppen.

Bishop was op het horen van die woorden vaalbleek geworden.

Hij deed dreigend een stap naar de vrouw, maar onmiddellijk ging de revolver omhoog.

Toen zei hij hees:

— Als dat geen praatje van jou is, heks, en dat wil ik voorlopig aannemen, dan moet je me toch eens zeggen waarom je dat niet eerder hebt opgeblecht.

— Omdat er helemaal geen reden voor was, antwoordde de vrouw eenvoudig. Denk je soms dat ik op mijn achterhoofd gevallen ben. De politie had niets van het geval gemerkt; jullie hebben Jim in een riool gesmeten, waar de ratten hem wel zullen hebben opgekloven, en denk je dan dat ik zo

stom ben, om jou uit de waan te helpen? Welk voordeel zou me dat hebben opgeleverd, wat raakte het mij, als Drummer in jouw macht was? Maar nu verandert de zaak. Nu wil ik Drummer vrij hebben, zodat hij niet wéér voor jou uit moorden behoeft te gaan.

— Dulvelin. En denk je dat ik mij dat laat welgevallen? zei Bishop dreigend. Ik ga naar de politie en geef je aan.

— Ja, als je dat maar kon, zei de vrouw langzaam, met haar fonkelende ogen recht in de zijne. Maar daar kon je de gelegenheid wel eens niet toe krijgen, broer. Want om naar de politie te gaan moet je twee benen hebben, en een lichaam en adem.

Het zware lijf van de smokkelaar begon te sidderen en weer verscheen die zenuwachtige trek op zijn gelaat.

— Ben je soms van plan om me neer te schieten? vroeg hij met een stem, zo rauw, dat hij nauwelijks te verstaan was.

— En wat heb jij Davy willen doen? vroeg zij, hem woest aanziende. Is het geen toeval dat hij nog leeft?

— Dan had je... dan moest je Drummer... hij is de man die schoot, stotterde Bishop, met verdwaasde blikken om zich heen kijkend, als een dier in het nauw.

— Hij schoot, jij bestuurde zijn hand, zei Zwarte Mary.

— Andropoulos is mijn doodsvijand.

— Dan had je hem als een man tegemoet moeten treden en hem moeten uitdagen, hernam de vrouw ijskoud. Maar daar was je te beroerd voor. Je hebt een sukkel in de arm genomen, die zich vergiste als een schooljongen. Heb je er wel eens over nagedacht hoe je vrouw dat vindt? Weet je wel dat Bernard Doherty, haar meer waard was dan tien van jouw soort. Maar dat zijn mijn zaken niet, ik heb alleen met jou te maken. Drummer, ga de kamer uit, ik heb wat met hem onder vier ogen te bespreken.

— Drummer, je gaat niet weg, riep Bishop, zijn dikke handen bevend naar zijn vroeger factotem uitstekend. Je weet wat zij van plan is. Ze wil mij

toch niet koelbloedig laten vermoorden, zonder getuigen?

Drummer deed langzaam een stap naar hem toe.

Hij leek een ander mens te zijn geworden.

Al de haat sinds jaren opgekropt, al de vernederingen die hij te verduren had gehad, al de ellende, de angsten die hij had moeten doorstaan, dat alles was te lezen in zijn geelgroene ogen, nu brandend van haat, te horen in zijn stem, die onherkenbaar schor was, toen hij zijn vroegere beul toebeet:

— Je kunt naar de bliksem lopen. Wat er ook met je gebeurt, je hebt het dubbel en dwars verdiend. Ik wil niet weten wat hier voorvalt, het raakt me niet, ik heb genoeg van je.

De ander slaakte een gebrul, en greep naar hem, maar Drummer was reeds naar de tussendeur geglipt, en verdwenen.

Met bevende hand wiste Bishop zijn gelaat af, en met een poging om te lachen begon hij:

— Laten we nu eens rustig spreken, Mary. Dit is toch te dwaas, om er verder over te praten. Natuurlijk zul je wel wat tegen me hebben, omdat er altijd wat tussen Davy en mij is geweest, maar je kunt toch niet bewijzen dat ik...

— Neen met zoveel woorden kan ik het niet bewijzen, en toch weet ik het, zei de vrouw hard. Trouwens, Drummer zou het wel hebben tegengesproken, dat het niet zo was. Ik heb je de hele avond in de gaten gehouden, laffe schurk en nu heb ik je hier, voor mijn browning, en je weet wat dat betekent.

— Je zult niet durven, hernam Bishop met een laatste poging om zich te vermannen. Massa's mensen hebben me hier zien binnengaan.

— Maar niet deze kamer.

— Jawel, wel waar, de ober, zei Bishop vlug.

— Nu, wat zou dat? De ober zal jou wel terugvinden hier, met een mooi gaatje in je lollieke kop, maar mij heeft hij niet gezien.

— Maar wat heb ik je dan toch gedaan?

— Mij niets, maar de man die ik boven alles lief heb, die heb je willen laten vermoorden. En om je dat voor altijd te beletten...

De revolver ging de hoogte in, onmeedogend.

— Maar als ik je nu zweer, dat ik nooit meer iets tegen Davy zal ondernemen? kermde Bishop, zijn trillende handen naar haar uitstekende. Ik heb toevallig een massa geld bij me, ik zal je veel geld geven, alles, als je wilt, Mary. Maar laat mij leven, ik ben nog te jong om te sterven.

— O man, houd op, ik walg van je, riep de vrouw met opeen geklemde tanden. Je schrikt niet terug voor een sluipmoord, en zelf ben je zo bang als een lafaard maar zijn kan.

— Davy zal voortaan veilig voor mij zijn, hij zal in al mijn zaken deelgenoot zijn.

— Hij heeft jou niet nodig, en je zou hem later toch verraden.

— Schiet niet, Mary, om godswil, schiet niet. Bedenk dat je onmogelijk kunt ontsnappen. Ze zullen het schot horen.

— O ja? Er zit een geluiddemper op de loop. En nu genoeg gepraat. Ik ruim je op, alsof je een schadelijk ondiep bent.

Eensklaps was het alsof de ellendeling zich in zijn lot geschikt had.

Hij zat rechtop bij de tafel, bleker nog dan het laken dat het bedekte en staarde met ogen zonder uitdrukking naar het wapen, dat hem de dood zou brengen.

Zijn lippen prevelden onverstaanbare klanken.

De revolver scheen met tergende langzaamheid in de richting van zijn hart te gaan en bleef toen onbeweeglijk.

De wijsvinger om de trekker kromde zich.

Toen kwam de kelner binnen, met een blad kristal.

Juist op het ogenblik dat het schot gelost zou worden, nam de kelner bedaard een glas sodawater van het blad en wierp het in het gelaat van de vrouw.

Met een hard geluid sloeg de kogel plat tegen het staal van de ingebouwde haard.

Zwarte Mary slaakte een onderdrukte vloek, aan het adres van de kelner, liet snel haar wapen in haar tas glijden, draaide zich op de hielen om en vluchtte weg, wel inziende, dat haar kans voor ditmaal verkeken was.

Bishop slaakte een diepe zucht, en viel plat voorover, tussen de glazen en de borden, als een gevelde eik, zodat de tafel ervan schudde.

De kelner zette zijn blad weg en snelde hem te hulp. Hij sjoerde Bishop omhoog en plantte hem in een gereedgemaakte stoel, bette zijn slapen met wat spuitwater, waarmede hij een servet had bevochtigd.

Bishop kwam bij, keek verwezen om zich heen, en stotterde:

— Dat was op het nippertje, ober.

— Op het nippertje, mijnheer, bevestigde de kelner. Gelukkig maar, dat ik juist binnen kwam.

— Dat serpent had het op mij voorzien. Hoe zal ik je daarvoor danken?

— Bedankjes zijn er niet bij, Mr. Bishop.

— Kun je mij aan mijn jas helpen? Ik blijf hier geen seconde langer; misschien komt die tijgerin terug met haar vriend.

De kelner zei verder geen woord, en hielp Bishop in zijn jas.

Het was lastig, want de man scheen het beheer over zijn ledematen te hebben verloren.

Hij stond te waggelen op zijn benen, tot hem plotseling iets scheen in te vallen.

Met zijn armen half in de mouwen wendde hij zich argwanend tot de kelner en vroeg:

— Hoe kwam jij zo op het juiste ogenblik binnen? Was je allang in de zijkamer?

— Een minuut of tien, Mr. Bishop.

— Heb je gehoord...

— Bedoelt u dat geval van Mr. Drummer en Davy Andropoulos? Om u te dienen, Mr. Bishop, woord voor woord. Maar trek u er niets van aan; ik heb

een heel slecht geheugen voor sommige dingen.

Dit alles scheen slechts langzaam tot Bishop door te dringen.

Hij stond daar half versuft, terwijl de kelner nog altijd zijn jas bij de kraag vasthield en moeite deed hem dit kledingstuk aan te trekken.

Eindelijk vroeg hij:

— Geloof je er iets van, ober?

— Ik ben niet kwaaddenkend, Mr. Bishop, verzekerde de kelner glimlachend. Ik hoor zoveel, dat hij mij het ene oor in, en het andere uitgaat.

— Een goede gewoonte. Ze waren allemaal dronken. Ik zal een aanklacht indienen tegen die helleveeg. Je moest er maar over zwijgen. Ik heb er wat voor over...

Met zijn jas nog niet helemaal aan, tastte hij in zijn borstzak, en bleef als versteend staan.

Toen rukte hij zich van de kelner los, zodat hij de zware overjas geheel kon aandoen, en dompelde nogmaals zijn brede vinnen in zijn binnenzak.

— Mijn portefeuille... waar is die? stotterde hij.

— Waarschijnlijk niet meer in uw zak, Mr. Bishop.

— Zeg eens, kwibus, houd je mij voor de gek? Als die portefeuille niet meer in mijn binnenzak zit, waar is hij dan?

— In de mijne, Mr. Bishop, antwoordde de kelner op de beminnelijkste toon van de wereld.

Bishop bleef de man een ogenblik met uitpuilende ogen aanstaren, met een trek van ongeloof op zijn dik, breed gelaat.

Toen fronsten zich zijn wenkbrauwen, en trad hij dreigend op de man toe, met de woorden:

— Ik houd niet van die grapjes. Ik heb jou nooit gezien; ben jij in dienst van Peter Krebs?

— Neen, Mr. Bishop, antwoordde de kelner met een glimlachje, ik ben in mijn eigen dienst. En ik wil niet ontkennen, dat de portefeuille zich in mijn zak bevindt.

Terwijl hij dit zei, klopte hij met de linkerhand op een duidelijk zichtbare dikte, onder zijn witte jasje.

Het gelaat van Bishop vertrok zichtbaar, en hij had moeite om uit zijn woorden te komen, toen hij zei, nogmaals een stap naar de kelner doende:

— Wanneer heb je me dat ontstolen, schurk?

— Op het moment, dat u zulk een zonderlinge rustplaats had gezocht te midden der glazen en borden, Mr. Bishop.

De grote man keek de kelner een ogenblik strak aan, en zei toen, uiterlijk rustig maar met een dreigende uitdrukking in zijn donkere ogen:

— Geef mij die portefeuille terug.

De kelner trok zijn wenkbrauwen omhoog alsof hij stom verbaasd was en zei:

— Excuseer, Mr. Bishop, maar nu zegt u iets, dat u niet kunt menen. Ik begrijp het ten minste niet. Geloof je werkelijk dat ik mij al die moeite zou hebben gegeven, alleen maar om u weer in het bezit te stellen van geld, dat gij zelf wel met smokkelen van verdovende middelen en andere onwettelijke praktijken in uw bezit zult hebben gekregen? Ik denk er niet aan.

— Dan valt daar niet verder over te praten, zei Bishop, en zijn rechterhand ging snel naar zijn achterzak.

De kelner moest echter wel zeer goede ogen hebben, waaraan geen enkele beweging ontging, want bliksemsnel greep hij de dikke pols, nog voor de hand de zak had bereikt, vatte hem als in een schroef, was het volgende ogenblik naast de ander, en wong zijn arm onder de zijne, zoals de Japanse worstelaars en de Judokers dat plegen te doen.

— Nog één beweging en ik zou je arm breken, schurk, zei hij rustig.

Voor Bishop er op bedacht was, had zijn aanvaller hem reeds zijn revolver ontnomen, een klein, maar deugdelijk wapen, dat aanstonds in een van zijn eigen zakken overging.

Toen liet hij de man los, en zei ijskoud, terwijl hij hem met zijn ogen als het ware doorboorde:

— In uw plaats zou ik mij maar rustig houden, Bishop. Ik heb hier in New York al heel wat geboefte ontmoet, maar zulk een zeldzaam exemplaar als

Hij bent, heeft mijn weg nog nooit gekruist. Ik ben, eerlijk gezegd, een beetje vies van je. Ga daar in die hoek staan, en verroer je niet, voor ik de kamer verlaten heb. En houd je mond stevig dicht, want als je lawaai gaat maken, doe ik het ook, maar dan op een andere manier. Ik weet heel wat van je. Er is een zekere Drummer, die je niet meer in je macht hebt. Hij kon wel eens een boekje van je open doen. Je hebt overigens nog meer vijanden, vergeet dat niet. Ik zou niet graag in jouw schoenen staan, Bishop. Daar is om te beginnen Drummer, vervolgens Zwarte Mary die je met plezier een kogel door het hoofd zou schieten, zodra ze er maar de gelegenheid toe kreeg, vervolgens Andropoulos in eigen persoon, die je ook niet al te vriendelijk gezind zal zijn, en van je vrouw spreek ik niet eens. Mij dunkt dat de grond wel heel warm onder je voeten moet worden. Eigenlijk ben je het niet eens waard, maar volg mijn raad, en maak zo gauw mogelijk dat je weg komt. Je bent hier in een gevaarlijk huis, en in jouw plaats was ik nog voor je tot tien kunt tellen, verdwenen.

Met gebukt hoofd, de ogen met bloed belopen, de vuisten gebald, stond Bishop tegenover de zonderlinge keizer.

Een kort ogenblik dacht hij er over, zich met al de zwaarte van zijn honderdtien kilo op zijn berover te werpen, die hij hem vergeleken haast tenger leek, maar die droommeisje vent moest wel gedachtenlozer zijn, want er kwam een zwarte, korte loop van een brownie te voorschijn, ter hoogte van zijn borst, die niet veel goeds voorspelde.

Grommend als een dier, ging hij naar zijn boek, terwijl de keizer zich gereed maakte, door de tussendeur het veritox te verlaten. Maar ineens bleef hij staan, toen hij enig gerucht opving, afkomstig uit de aangrenzende kamer.

— Zou die dekselse Mary het werkelijk gewaagd hebben, hulp te halen? Zou ze me op die wijze belonen? mompelde hij voor zich heen.

Hij nam snel de afstand tot het venster, en was er met een enkele sprong bij.

Het was duidelijk, dat hij, al was hij dan zeker geen echte keizer, de inrichting van de «Pagode» tenminste wat het voor het publiek bestemde deel betraf, zeer goed kende.

Hij sarzelde tenminste geen ogenblik, maar trok het raam open, stond het volgende ogenblik op het balkon, en liep behoedzaam tot het einde.

De gordijnen konden nog niet stil hangen, of de middendeur ging weer open, juist toen Bishop zich gereed maakte, het huis te alarmeren, op gevaar af, de aandacht te trekken van zijn vijanden, die daar stellig aanwezig waren.

Hij had die deur echter nog niet bereikt toen deze open ging, en er een vrouw op de drempel verscheen, bleek, hoog opgericht, en dreigend als het noodlot zelf.

Het gelaat van Bishop verbleekte en hij staarde haar aan alsof hij een spookverschijning zag, terwijl zijn lippen het woord vormde:

— Liane, jij hier? Wat wil je van mij?

De vrouw gaf niet dadelijk antwoord, maar kwam een stap de kamer in, hem steeds aanziende, en zei toen afgemeten:

— Ik ben je de hele namiddag nagegaan, zonder je te kunnen vinden. Maar nu heb ik je, beest. Het is op jouw bevel, dat Bernard vermoord is.

— Niet waar, riep Bishop hees. Gelogen. Hij is neergeschoten door een man die...

— Door Drummer. Maar op jouw bevel, ging de vrouw voort, terwijl zij bedaard haar handtas opende. Bishop volgde met krankzinnige schrik in zijn ogen elk afgemeten gebaar.

Zijn tanden klapperden, en hij moest zich aan de tafel vasthouden, toen hij zag dat de hand van zijn vrouw weer te voorschijn kwam, gewapend met een kleine revolver, een fraai wapen, met paarlemoer ingelegd, dat hij haar zelf een poos geleden ten geschenke had gegeven.

Hij moest herhaalde malen zijn lippen nat maken, voor hij op schorre toon kon zeggen:

— Het is een vergissing; je begrijpt het niet. Ik had Drummer gezegd, dat hij een andere man... maar hij vergiste zich en toen...

Er kwam verder geen woord meer, want de stem, die ze had moeten spreken verstomde voor eeuwig.

Er klonk een korte, doffe knal.

De vrouw schoot zonder te milkken, maar de Godin der Wraake zelve, scheen haar hand te besturen.

De kogel had Bishop midden in het hart getroffen.

En voor de tweede maal die nacht viel hij voorover op de tafel neer, maar nu om niet meer op te staan.

HOOFDSTUK VII

IN HANDEN DER SMOKKELAARS

Raffles had nog niet eens het einde van het smalle balkon bereikt, toen de doffe dreun van het schot in zijn oren klonk.

Hij stond ontsteld stil, overwoog een kort ogenblik wat hij moest doen, en keerde toen sluipend op zijn schreden terug.

Het gordijn voor het raam in de noodlottige kamer, sloot niet volkomen aan, en door een kier kon hij een groot gedeelte van het vertrek overzien.

— Dus op deze wijze heeft zij zich gewroken, fluissterde hij bij het zien van de marmarbleke vrouw, die hij onmiddellijk herkende als Liane Bishop. Hij verdiende zeker de dood, maar niet zij had hem mogen straffen.

Hij duwde de deur open, die hij niet achter zich had gesloten, en zei op gedempte toon:

— Blijf hier niet staan. Moet dit het einde zijn? Bedenk dat het schot het gehele huis in opschudding kan hebben gebracht.

De vrouw hief langzaam het hoofd op en keek Raffles als verwezen aan.

Deze begreep, dat de vrouw misschien een wanhoopsdaad zou begaan, als hij haar vertelde, dat er werkelijk een verschrikkelijke vergissing had plaats gehad en haar echtgenoot althans aan

deze misdaad niet schuldig was geweest.

Hij drong dus alleen maar aan.

— Maar ga dan toch direct weg. Ik zal u niet verraden. Gij zijt al genoeg gestraft.

— Wie zijt gij? vroeg Liane Bishop afgemeten, met een doffe, vreemd klinkende stem.

— Wat doet het er eigenlijk toe? Ik ben Raffles, als gij het dan volstrekt wilt weten.

— Wel, dat is een fraaie bekentenis klonk plotseling een stem van de kant van het openstaande raam.

Raffles wendde zich bliksemsnel om, en keek in het spottende gezicht van Andropoulos, die daar met nog een andere man stond, en die waarschijnlijk op het horen van het schot, langs dezelfde brandladder naar boven was geklommen, die hij had willen gebruiken om te vluchten.

De Griek, zowel als de man die bij hem was, waren gewapend.

De eerste wierp een snelle blik op het lichaam van Bishop, dat roerloos met uitgestrekte armen over de tafel lag.

Toen vestigde hij zijn donkere ogen met een koude uitdrukking op de vrouw en zei met een kort lachje:

— Nu, je hebt me heel wat moeite

bespaard, Liane. Eigenlijk was ik naar boven gekomen om dat zelf op te knappen. En natuurlijk ook om een woordje met deze meneer in zijn witte jasje te spreken. Maar kijk toch eens aan, wat het toeval ons soms in de schoot werpt. Onze waarde John Raffles in hoogsteigen persoon.

— Blijf hem in het oog houden, Jack. Wat zei je Mary; had hij je belet om te schieten?

Deze vraag was gericht tot Zwarte Mary, die nog onzichtbaar was gebleven in de duisternis daar buiten op het balkon.

— Hij gooide mij een glas sodawater in mijn gezicht, zei de vrouw woedend. Nu, het doet er niet toe, het hondsvod heeft zijn verdiende loon. Hij is toch wel dood?

— Onderzoek dat eens, jongens.

Zonder dat zelfs Raffles iets gehoord had, waren er door de tussendeur drie mannen binnengekomen, waaronder ook Drummer, eveneens met hun revolver in de vuist, en hij begreep wel dat in dit huis en onder deze omstandigheden aan vluchten niet te denken viel.

Hij zou eenvoudig worden neergeschoten, voor hij twee stappen gedaan had, en Krebs zou zijn lijk wel uit de weg weten te ruimen, zonder dat er een haan naar kraaide.

De man die Jack heette, zowel als Drummer, hadden hun wapens op hem gericht en zwijgend traden nu twee anderen op het bewegingloze lichaam toe, en wentelden dit om.

De zwarte ogen staarden naar de zoldering zonder iets te zien.

Andropoulos was met zijn sluipende stappen naderbij gekomen en bekeek nieuwsgierig het gelaat, waarop de doodsangst nog te lezen stond en stak nieuwsgierig zijn hand in de binnenzak van de rok, om ze dadelijk met een vloek terug te trekken.

— Wat zei je van zijn portefeuille, Mary? Ik vind niets. Zou onze Liane soms...?

— Neen, zei Raffles, hem in de rede vallend. Hoe durf je zoiets te veronderstellen, misselijk sujet? Ik heb de portefeuille in mijn zak. En laat nu

die beklagenswaardige vrouw gaan, je ziet wel, dat ze bijna bezwijkt.

Inderdaad had Liane moeite zich staande te houden.

Zwarte Mary, die nu was binnengetreden en het raam gesloten had, trad nieuwsgierig op haar toe, en vroeg:

— Zeg, waarom deed je het eigenlijk?

— Omdat hij door die man daar, Doherty verraderlijk heeft laten neerschieten, antwoordde de vrouw op doffe toon.

Mary had de mond reeds geopend om de waarheid te zeggen, en de ware toedracht van het voorgevallene te vertellen, toen zij toevallig een blik opving van Raffles, die haar als het ware de woorden in de keel terug drong.

Zij begreep dadelijk de betekenis van die blik. Liane Bishop wist niet beter, of het was inderdaad op Doherty voorzien. Daarom had zij Bishop neergeschoten. Zij zou misschien krankzinnig worden of de hand aan zich zelf slaan als zij de waarheid vernam.

Die twee waren eertijds vriendinnen geweest en er was nog wel zoveel vrouwelijk gevoel in Zwarte Mary, dat zij medelijden had met de rampzalige, nu van alles beroofde vrouw, die zelve recht had willen plegen.

Drummer deed een stap naar voren op zijn beurt, om de waarheid te onthullen, toen Mary op ruwe toon tot hem zei:

— Houd jij je mond Drummer, en zeg niets voor je iets gevraagd wordt. Liane ga weg, en gauw, want er is politie in de buurt.

— Des te beter; ik ga me bij de politie aangeven, zei de vrouw met zwakke stem. Dat was van het begin af aan mijn plan. Het leven heeft nu voor mij toch geen waarde meer.

En voor iemand haar had kunnen tegenhouden, was ze weg.

Er was enige opschudding ontstaan, maar er waren toch nog altijd twee mannen, die hun hoofd koel hielden en Raffles niet uit het oog verloren.

Er lag een lelijke uitdrukking in de ogen van Andropoulos, nadat hij, toen de stappen van Liane waren weggestorven naar Raffles toe kwam met de

woorden:

— Jij hebt hier zo het een en ander gezien en gehoord, meneer Raffles, dat eigenlijk helemaal niet voor je ogen en je oren bestemd was. Hoe ben je hier eigenlijk verzeild?

— Wordt het 'n gezellig babbelpraatje? vroeg Jim grijnzend. Dan zou ik je toch aanraden, Davy, een gunstiger plek op te zoeken, want zo meteen staat de politie hier in de kamer, als Liane werkelijk bij haar plan blijft en zich gaat aangeven.

— Dat is waarachtig de spijker op de kop geslagen, prees de Griek. Onze waarde gast zal ons wel de eer aandoen, ons te vergezellen, nietwaar?

— Ik heb niet veel keuze, zei Raffles, als ik dat wel had, dan zou ik andere gastheren hebben uitgezocht.

— Dan zullen we de optocht maar eens formeren. Mary, jij loopt vooruit. Dan volgt onze eregast, dan wij allemaal. Wij vormen de achterhoede, en die heeft de opdracht de retirade te dekken als onze gast zijn schreden soms mocht willen verhaasten. Wel... wel... wel..., dat is een nacht uit duizenden. Dat ik het moet zijn, die Raffles aan de haak pik. En dit wandelend wijnvat opgeruimd. Het kon bijna niet mooier.

— Het is zo mooi, dat ik zeg, als dat maar goed afloopt, zei Jim met zijn eeuwige grijnslach.

— Houd jij je bek, ongelukspessimist, beval Andropoulos ruw. Wat mankeert je van avond? Je bent toch niet dronken?

— Nuchter als een pasgeboren kalf, verzekerde Jim, trots op zijn borst kloppend. Hoe wou je dat ik dronken was? Ik ben hier nog geen tien minuten. En blij als een kind, dat ik je tegen het lijf liep, daar beneden.

— Handel de rest af waar jullie willen, maar niet hier, drong Drummer aan. Zo meteen komen ze hier om Bishop weg te halen en voorlopig kom ik liever niet met de politie in aanraking.

— Een wijs woord, prees Jim. Drummer is een man naar mijn hart. Ik heb in de petoet dikwijls aan je gedacht, Drummer. Gisteren, toen ik er

uit kwam, had ik je al willen opzoeken. Altijd verbazend veel sympathie voor je gehad. Vooruit dan maar kindertjes.

Met begrijpelijke haast verliet nu de kleine stoet de kamer van de misdaad, zonder zelfs een enkele blik aan het slachtoffer te wijden en daarna de zijkamer.

Maar ditmaal niet door de deur die naar de gang leidde, maar door een verborgen deur in het eikenhouten paneel, dat een deel uitmaakte van het beschot, en waarvan Raffles zelfs het bestaan niet vermoedde.

Zwarte Mary echter, die vooruit liep, moest er positief van op de hoogte zijn, want haar vingers tastten maar even langs het hout, en het lage, smalle deurtje klapte open.

Zij ging er het eerst door, daarop volgde de gevangene, want iets anders was Raffles natuurlijk niet, en op zijn hielen de anderen.

Jim neuriede daarbij een deuntje, hetgeen de Griek aanleiding gaf om nijdig op te merken:

— Wat ben jij in een feestelijke stemming, vanavond.

— Kun je zo hebben, zei Jim grinnikend. Wie zou niet van zijn vrijheid genieten, als je pas drie jaartjes achter de rug hebt?

— Nu, als je dan nu je kop maar op elkaar houdt, beval Andropoulos nijdig. Doe de deur dicht, Drummer. En maak licht, het is hier donker als de hel. Jim, duw je revolver tussen zijn ribben en aarzel niet om te schieten, als je het contact verliest.

— Afgesproken. Ik maak een vergiet van hem, wat zeg ik? een zeef, als hij de benen neemt. Maar maak toch maar liever licht, en een beetje gauw.

Een van de mannen knipte zijn zaklantaarn aan en bij het schijnsel daarvan zag Raffles, die voortdurend de onheilspellende druk van een revolverloop in zijn rug had gevoeld, dat hij zich bevond in een smalle, aan weerszijden met hout beschoten gang, die volgens zijn mening evenwijdig moest lopen met de achtergevel van het gebouw.

Die gang moest nog al lang zijn,

want het einde was niet te zien, en aan vluchten viel hier natuurlijk niet te denken.

Daartoe was de gang te recht en te smal. Bovendien zou Zwarte Mary, die voor hem liep, zijn vlucht hebben belemmerd; hij zou haar ternauwernood hebben kunnen passeren.

De kleine optocht liep snel voort, totdat de gang plotseling, zeker wel twintig meter verder, een scherpe hoek maakte.

Als op onderlinge afspraak bleven allen staan, daar, waar de gang eindigde in wat een blinde muur scheen.

Maar de vrouw had haar hand al weer uitgestoken, en tastte daarmee even rond, tot zij een kleine verhevenheid scheen te vinden.

Een kort knappend geluid, en even voor de muur veeerde een tweede deurtje open, smaller dan het eerste nog. Mary ging er het eerst door en kwam op een soort balkon, geheel van ijzer.

Raffles, die gedwongen werd haar te volgen, keek verwonderd rond.

Het balkon liep blijkbaar rondom het huis, en volgde de vier zijden van een reusachtige koker, niets anders dan een binnenplaats, want er drong geen schijntje licht van buiten af door.

De voetstappen klonken hol op het ijzeren vloertje, toen de mannen er over heen liepen.

Bij het zwakke lichtschijsel merkte Raffles, dat hij een deur voorbij ging, totdat de vrouw bleef staan voor een tweede, die gelegen was recht tegenover het geheime deurtje, dat nu pas achter de laatste man toeklapte.

Dit alleen zou al voldoende zijn geweest om Raffles te doen zien, dat de koker ten hoogste twee meter in doorsnede kon hebben.

De bodem van deze eigenaardige put kon hij niet zien, maar hij wist, dat deze onmogelijk veel lager kon zijn, dan drie of vier meter, daar zij zich hier nog altijd ter hoogte van de eerste verdieping moesten bevinden.

Mary had op een eigenaardige wijze op de ijzeren deur geklopt, waarna midden in het paneel een klein luikje opening; haar gezicht werd eensklaps hel-

der verlicht, en een vrouwenstem zei:

— Ben jij dat, Mary? Wat is er? Lieve hemel, wat heb je daar een troep bij je? Moeten die allemaal naar binnen?

— Ja, Dorrit, wij moeten Krebs hebben, zei de Griek. Wij hebben hier iemand bij ons met wie hij dolgraag kennis zal willen maken. John Raffles in hoogst eigen persoon.

— Peter is er op het ogenblik niet, antwoordde de vrouw weifelend.

— Dan gaat een van ons hem wel halen. Doe nu open, want ik heb niet veel lust om hier buiten op het kippenloopje te blijven staan.

De vrouw ontsloot de deur en het volgende ogenblik bevond Raffles zich, door zijn vijanden omringd, in een fraai gemeubeld vertrek, waarin echter van de ijzeren deur, waardoor men zoëven was binnengetreten geen spoor meer viel te zien. Die bleek heel kunstig verborgen te zijn achter een geslepen spiegel, die tot bijna aan de vloer reikte.

— En ga nu dadelijk Krebs halen, Dorrit, beval Andropoulos die deze kamer zeer goed scheen te kennen.

— Ja, maar hij heeft gezegd, dat ik de kamer volstrekt niet mocht verlaten zei de vrouw weifelend. Je weet hoe hij is.

— Ik zal het wel voor je doen, bood Jim aan, als je me maar vertelt waar hij is.

— Hij moet nu in de dancing zijn of in de speelzaal, zei de vrouw.

— En hoe kom ik daar?

— Weet je dat niet?

— Dat zou jij ook niet weten, als je drie jaar in de nor had gezeten. Er schijnt hier het een en ander verbouwd te zijn, antwoordde Jim.

Dorrit, een nog jonge vrouw, in een kostbaar, gedecolleteerd avondtoilet, had de deur al geopend en legde hem uit:

— Rechts de gang volgen totdat je aan de trap komt. Ga die af, dan kom je in de vestibule. De rest wijst zich van zelf.

— Bedankt hoor, nu zal ik het wel vinden.

En met die woorden ging Jim de aangewezen weg, om Peter Krebs te

halen.

— Waar was het nu eigenlijk voor nodig? bromde Drummer. We hadden dit gevalletje toch wel zelf kunnen behandelen. Waarom Krebs erin te halen?

— Omdat we van hem afhankelijk zijn, antwoordde de Griek, kortaf. Dat weet jij zelf ook wel. Over zulke dingen neem ik geen beslissing zonder hem er in te kennen.

— Alle kans dat hij de portefeuille op de kop tikt, meende een van de andere mannen.

— Dat doet hij niet. Zo verdedigde Dorrit die het gesprek gevolgd had, haar heer en meester. Hij zal wel eerlijk delen. Weet je zeker dat die vent Raffles is?

— Hij zegt het tenminste zelf, spotte Davy. Wat een vangst, wat een vangst. En vertel ons maar eens vast, mooie meneer wat je eigenlijk kwam doen.

— Bishop van zijn dikke portefeuille ontlasten, antwoordde Raffles rustig.

— Nu, dan heb je daar niet veel plezier van gehad. Geef maar vast eens hier dat ding.

Er wezen twee revolvers in zijn richting, want een andere man had Jim vervangen, en Raffles deed het verstandigste wat er te doen viel en gaf de portefeuille over met de woorden:

— Jammer van mijn tijd. Is het onbescheiden als ik vraag wat de heren met mij zelf van plan zijn te doen?

— Helemaal niet, antwoordde de Griek grijnzend. Dat mag je gerust weten. Als ik Krebs goed ken, dan hoef je je over je toekomst niet meer bezorgd te maken. Neen, dat is in orde. Er loopt hier achter het huis een heel diepe riool, waartoe een zeker luik toegang geeft; moet ik duidelijker zijn?

— Neen, dit is ruimschoots voldoende, antwoordde Raffles bedaard.

Op dit ogenblik werd de gangdeur geopend en Jim kwam terug, maar zonder Krebs.

— Waar is Peter? vroeg de Griek onmiddellijk.

— Niet te vinden, broer, in geen velden of wegen. Maar ik heb iemand anders meegebracht. Die zal ook wel goed

Hij trad terzijde, en maakte hartelijk lachend plaats voor een soort Goliath, die zonder een seconde tijds te verliezen regelrecht op de Griek toeliep, en hem kalmpjes de portefeuille weer uit de handen nam, om die aan Raffles terug te geven.

— Vervloekt, schreeuwde Andropoulos verrast en buiten zichzelf van woede. Wat is dat voor een grap? Wie ben jij en wat kom je hier doen? Waar heb je die kerel opgeduikeld Jim?

— Op straat, antwoordde Jim vertrouwelijk. Maar je moet me geen Jim noemen, want zo heet ik niet. Dat was maar een grapje. Ik lijk wel een beetje op Jim Moore, maar die komt over een week pas vrij. Als je het nu eens heel precies wilt weten: ik ben heel intiem met John Raffles bevriend.

— En ik ook, riep de reus lachend, zonder zich in het minst te bekommeren om de twee revolvers die hij toch duidelijk moest zien.

Toen gaf hij, alsof het een vriendschappelijk bedoeld grapje was, een van de revolverhelden een stoot in de maagstreek, die de man als een bal door de kamer deed rollen en onthaalde de ander, voer hij nog tijd had gehad om te vuren op een zo geweldige kaakslag, dat de arme drommel pas een paar maanden later als een halve invalide aan de samenleving kon worden teruggegeven.

— Dat was een mooi toncelstuk, Charles, lachte Raffles luid. Ik had je zelf bijna niet herkend.

Inmiddels waren de vrouwen verschrikt in een hoek bijeen gedrongen, want de reusachtige Henderson vocht zijn robbertje uit, en hield onder het tuig huis als een vos in een hoenderhok. De Griek hield nog het langste stand, met behulp van een zware stoel, maar de Hercules ontnam hem dit meubelstuk, zoals een schoolmeester een kleine bengel een catapult ontneemt, brak er lachend een poot af, en sloeg er de zoon van het warme Zuiden mee op het hoofd, zodat voor Davy de zaak althans voor die nacht definitief was afgedaan.

Zwarte Mary had er nog aan gedacht

vrienden te gaan waarschuwen maar Brand, die zo uitstekend de rol van Jim Moore had gespeeld, en die door Davy zelf was binnengehaald, bewaakte met de revolver in de vuist de gangdeur.

Pas toen alles geregeld was, hetgeen betekent, dat er vier min of meer zwaar gewonde mannen in de hoeken van het vertrek lagen, nam Raffles de sleutel uit het slot van de gangdeur, stak er die van buiten weer op en zei op ernstige toon tot de twee vrouwen, die krijt wit tegen de muur leunden:

— Jullie mogen van geluk spreken,

dat het hiermee afloopt. En treedt mij niet meer in de weg, of ik zal minder lankmoedig zijn, dat verzeker ik jullie.

Raffles, Brand en Henderson gingen de gang in, en de sleutel draaide rond in het slot.

Zij waren reeds lang bij hun auto, die vlakbij geparkeerd had gestaan, toen het gejammer der opgesloten vrouwen en het getrommel harer vuisten op de gangdeur, Peter Krebs eindelijk deed toesnellen, die bijna stikte van woede bij het zien van het slagveld, dat zich aan zijn verbijsterde blikken voordeed.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Bedrieger bedrogen

